

Un conflicte oblidat
**L'or negre de la mort
al delta del Níger**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Tim Jackson
**“No es preveu
solució al deute”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N265

14 de març de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Les empreses de l'IBEX-35 guanyen 230.000 milions en 5 anys de crisi

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

En el mateix període, s'han produït 350.000 execucions hipotecàries a l'Estat espanyol i l'atur arriba a 1.306.000 persones als Països Catalans

ROBERT BONET

En Luccio, italià de 53 anys, dorm cada nit des de fa vuit mesos a l'entrada del mateix caixer del BBVA, al Poble Sec de Barcelona. L'índex de pobresa s'ha incrementat des de 2007 i ja voreja el 25% de la població.

**Un barri neonazi
enmig de Berlin**

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

**Seguint la pista
del 'Taràntula'**

EXPRESSIONS · PÀGINES 18 i 19

**'Jordi' extorquia amos de
prostíbuls a canvi de silenci**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7-8

El cap del grup 6 de la Brigada
d'Informació, artífex de la per-

secució als moviments socials catalans durant més de 10 anys, va organitzar una xarxa corrupta d'extorsió a amos de prostíbuls.

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · L'ATUR AFECTA 1.300.000 TREBALLADORES EN UNS PAÏSOS CATALANS ON 2,7 MILIONS DE PERSONES SÓN POBRES

Grans empreses i bancs espanyols han guanyat 230.000 milions durant la crisi

Des que va arrencar la crisi l'any 2007, la gran banca espanyola ha guanyat més de 76.000 milions d'euros, mentre les retallades socials han arribat als 50.000 milions

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Un altre cop i gairebé igual. El cinquè any consecutiu de crisi socioeconòmica, els resultats de la gran banca i les grans empreses espanyoles ho tornat a cloure amb beneficis milionaris. Enmig d'un context de fortes retallades socials -les pitjors des del final de la dictadura-, de destrucció d'ocupació i de serveis públics, de precarització de les condicions de treball i de creixement de la pobresa, les grans empreses i els bancs agrupats a l'índex borsari Ibex 35 van tancar el 2011 amb 33.696 milions d'euros en beneficis nets. Des de 2007, any que va arrencar la crisi, aquestes trentacinc empreses ja porten acumulats 229.141 milions d'euros en guanys: 125 milions d'euros al dia. Cinc milions l'hora. 87.188 euros el minut.

Els guanys empresarials des de l'inici de la crisi representen un 20% de les retallades socials imposades pels mercats

La xifra representa quatre cops i mig el volum de les retallades aprovades per Rodríguez Zapatero per al període 2010-2013 per un volum de 50.000 milions d'euros. També es poden comparar els beneficis obtinguts per les grans empreses els darrers anys amb la xifra que manega Mariano Rajoy per a les retallades que aplicarà un cop passin les eleccions autonòmiques a Andalusia.

CARLA MORAL

CaixaBank és un dels cinc principals bancs espanyols i té la seva seu central a la Diagonal de Barcelona

El PP estima que vorejaran els 40.000 milions d'euros. En total, 90.000 milions en retallades aplicades pel PSOE i el PP, que contrasten amb els 230.000 milions de beneficis nets de les grans corporacions.

La banca torna a guanyar

Durant 2011, els cinc principals bancs espanyols van obtenir un benefici net conjunt de 10.197 milions d'euros, un 32% menys respecte el 2010: Santander (5.351 milions), BBVA (3.003 milions), CaixaBank (1.053 milions), Bankia (309 milions) i Banco Popular (479 milions). La xifra podria ser més elevada, ja que, entre les cinc entitats, es van destinar 5.800 milions d'euros addicionals en dotacions extres per a provisions i sanejaments vinculats a la bombolla immobiliària. Cal assenyalar, també, lògica neocolonial, que el

51% del benefici del Santander es va obtenir de l'activitat a l'Amèrica Llatina. I cal apuntar que, des que va començar la crisi, els grans bancs espanyols ja s'han embutxacat 76.000 milions d'euros en beneficis nets. Santander i BBVA són la segona i la tercera empresa espanyola que van obtenir més beneficis l'any passat

Les grans empreses, també

Una evolució semblant a la que han experimentat les 35 grans empreses espanyoles -inclosos els cinc grans bancs- que conformen l'Ibex35. El resultat net conjunt durant el 2011 és de 33.696 milions d'euros, amb un retrocés del 33,99% respecte el 2010. Les empreses -sense incloure els bancs- que han registrat més guanys han estat Telefónica (5.402 milions), seguida per les elèctriques Iberdrola (2.804 milions) i Endesa (2.212 milions),

Repsol (2.193), la siderúrgica Arcelor Mittal (1.627 milions), Gas Natural (1.325 milions), Inditex (1.302 milions), Ferrovial (1.268 milions) i CaixaBank (1.053 milions). En l'àmbit de pèrdues, només registra una davallada negativa de 1.604 milions d'euros la constructora Sacyr Vallehermoso. En canvi, pel que fa a la borsa espanyola, l'any 2011 va obtenir millors resultats. L'any passat, les empreses cotitzades van repartir 28.213 milions d'euros entre els accionistes, un 16% d'increment respecte l'any 2010. Cal recordar, a més, que un 70% d'aquestes empreses operen a paradisos fiscals i disposen de 108 societats mercantils en territoris offshore, fora de control. Encapçala aquest rànquing el Banco Santander, amb 33 filials a paradisos fiscals, i l'empresa Repsol, amb tretze filials, dotze de les quals a les Illes Caiman.

Entre fraus i rescats

A aquestes xifres, caldria afegir-hi, també, el que aporten les finances públiques per al rescat de les entitats financeres. El cost del rescat bancari ha estat xifrat, oficialment, en 7.551 milions, segons dades recents del governador del Banc d'Espanya. La xifra només remet a les quantitats aportades per salvar quatre entitats intervingudes (CAM, CCLM, CajaSur i Banco de València) des que va arrencar la crisi. Però aquesta xifra no té en compte les ajudes del Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB) i el Fons d'Adquisició d'Actius Financers. En total, s'han atorgat 19.885 milions, com a préstecs, en suport a la liquiditat de les entitats i 17.737 milions per dotar-les de recursos propis. En

Una dotzena de multimilionàries espanyoles acumulen un patrimoni que supera els 37.000 milions d'euros

total, 37.632 milions, teòricament recuperables: la compra de la CAM pel Banc Sabadell va aplellada amb un acord que estableix que l'Estat aporta el 80% de les pèrdues de la CAM durant els primers anys. Els altres costos directes derivats del rescat són l'encariment del deute públic espanyol, que abonarà 15.000 milions d'euros en interessos els propers cinc anys.

A aquesta comptabilitat tafu-rera, cal sumar-hi la recent denúncia dels tècnics del Ministeri d'Hisenda (Gestha). El desembre passat

155.000 MILIONS D'EUROS

De 2003 a 2011, la banca espanyola ja ha acumulat uns beneficis nets que superen els 155.000 milions d'euros. Des que va començar la crisi, més de 76.000 milions d'euros. Durant 2011, va obtenir 10.197 milions en guanys.

229.114 MILIONS D'EUROS

Les empreses de l'Ibex35 -inclosos els principals bancs- han acumulat 230.000 milions d'euros en beneficis anuals nets des que va arrencar la crisi. L'any passat, van registrar guanys per valor de 33.696 milions.

202.143 MILIONS D'EUROS

Els darrers deu anys, entre 2002 i 2011, la borsa espanyola ha repartit 202.143 milions d'euros entre els accionistes. El rècord de distribució de dividends d'aquesta etapa es va produir l'any 2009 quan es van repartir 32.115 milions d'euros entre els accionistes.

240.000 MILIONS D'EUROS

És l'estimació més aproximada del frau fiscal a l'Estat espanyol, que suposa que cada any es deixen d'ingressar 90.000 milions. A Catalunya, supera els 16.000 milions d'euros, sis cops més el volum de les retallades socials aplicades per CiU.

> La vuitena vaga general –la sisena de 24 hores– convocada des del final de la dictadura ja té data, el dijous 29 de març, enmig d'un escenari on l'economia de casino continua perpetrant un frau continuat. La darrera reforma laboral, un vell anhel neoliberal i patronal per assolir la barra lliure, anular drets socials i deteriorar les condicions de treball, és una nova volta de rosca. Reforma "extremadament agressiva" segons el mateix ministre Guindos –exresponsable de Lehman Brothers a l'Estat espanyol– i que "em costarà una vaga general", deia Mariano Rajoy. Paraules dites a micròfon obert mentre, en privat, el silent cop d'estat financer que ordeixen continua avançant.

, estirant del fil

van alertar que el 88,4% del frau fiscal de 2011 quedaria impune i es deixarien d'ingressar prop de 80.000 milions d'euros. Gestha recordava que el 71% d'aquesta evasió la protagonitzaven les grans fortunes i les grans empreses espanyoles. Grans fortunes que, du-

50.000 milions d'euros en retallades contra 240.000 milions de frau fiscal

rant l'any 2011, van augmentar el seu patrimoni un 6% i van guanyar 2.150 milions d'euros més, cosa que fa que disposin d'una riquesa valorada en 37.700 milions d'euros. Una dotzena de multimilionàries, l'extrema riquesa espanyola, encapçalada per Amancio Ortega (propietari d'Inditex i 2.731 milions d'euros més ric que l'any anterior), el banquer Emilio Botín, la família Entrecanales, la família Del Pino (Ferrovial) o les germanes Koplowitz (FCC). I acompanyades per les principals accionistes de la constructora ACS (els banquers March, els Albertos-Alberto Cortina i Alberto Alcocer- i Florentino Pérez) o Manuel Jové, fundador de la immobiliària Fadesa. Tots ells, segons el clausurat diari *Público*, atresoren gairebé la quantia de les pitjors retallades socials que s'han viscut des del final de la dictadura. 37.000 contra 50.000 milions. Dotze persones multimilionàries contra la majoria social. Una lògica aclaparadora esclafant d'un infinitíssim decimal contra el 99%.

I si tornen el que han robat?

Les xifres remetent només al període de crisi i d'esclat de la bombolla immobiliària i del tsunami urbanitzador que va caracteritzar el darrer cicle expansiu de l'economia espanyola. Però, s'ha parlat poc o gens de tot el que s'ha guanyat durant la bonança econòmica de la fal·lera constructora. Milions i milions d'euros que van ser transferits des de les capes populars i les classes mitjanes als grans operadors del negoci immobiliari. El 10 de juny de 2004, el Banc d'Espanya ja alertava de les xifres de l'especulació immobiliària: la sobrevaloració de l'habitatge oscil·la-

va entre un 24% i un 35%. Una xifra que, només sis dies després, *The Economist* elevava al 50%. Entre el 1983 i el 2007, el preu mitjà del metre quadrat d'habitatge nou a l'Estat espanyol va passar de 250 euros a gairebé 3.000 euros. El 2007, tot just abans de la crisi, encara es projectaven un milió i mig d'habitatges nous a l'Estat espanyol i 300 camps de golf. Aquell any, el 43% de la renda familiar mensual disponible anava destinada a l'habitatge, una transfusió permanent de riquesa de baix a dalt a través de l'especulació sobre el dret social fonamental a l'habitatge. Avui, hi ha gairebé sis milions de pisos buits a l'Estat espanyol i el 60% de la gent assalariada cobra menys de 1.000 euros.

Sia com sia, el cinquè any de la crisi i a les portes d'una nova vaga general, la comptabilitat esclareix que, si sumem els beneficis empresarials i bancaris dels darrers cinc anys, el cost parcial del rescat bancari, el volum de frau fiscal durant 2007-2011, els interessos del deute i el patrimoni de dotze famílies multimilionàries, arribem a la xifra 558.000 milions d'euros. Només amb menys del 10% d'aquesta quantitat, n'hi hauria prou per evitar i revertir els 50.000 milions d'euros de les retallades aprovades per Rodríguez Zapatero que hi ha en vigor. Metàfora del frau, el 2005, davant uns beneficis històrics estratosfèrics, Emilio Botín afirmava: "El nostre límit és el cel".

Els guanys i els fraus acumulats per les elits econòmiques des de 2007 sumen 558.000 milions

Si el seu límit és el cel, que el nostre sigui la pròpia paciència arran de terra. Contra l'estafa de la crisi la pagui qui no l'ha provocada, contra la doctrina del xoc que pretén presentar-ho com a inevitable i contra la cultura de la por aplicada per imposar cada contrareforma, concorre la proclama universal de la Junta Tuitiva de La Paz (Bolívia), emesa el llunyà 1809: "Estem guardant un silenci força semblant a l'estupidesa".

PAÏSOS CATALANS · A LA RECERCA D'ALTERNATIVES PLAUSIBLES

29M: vaga general contra l'economia de casino

ALBERT GARCIA

L'edifici de Banesto de la plaça Catalunya fou ocupat dies abans de la vaga del 29 de setembre de 2010

D.F.
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Bombolles, casinos, taurons i gàngsters de Lehman Brothers amb corbates de ministre d'Economia. Feta la llei, feta la trampa. Des de la recentíssima aprovació d'una contrareforma laboral "extremadament agressiva" segons els seus autors, ja s'han disparat els ERO. Només durant el mes de febrer, s'han registrat 468 expedients de regulació d'ocupació, 327 dels quals es van presentar després del 13 de febrer, un cop aprovada la reforma. Els 468 expedients, un augment del 49% respecte el febrer de l'any passat, afecten 8.954 persones. I diuen que la reforma es fa per "crear ocupació". Doble llenguatge, doble moral i la doble economia de sempre.

Qui no juga al pòquer mai no perd pòquer. I qui aposta amb les cartes marcades sempre guanya. Croupier Artur Mas. Ara que la clau de la salvació nacional és que el macrocasino d'Eurovegates

ari al Prat, el casino ja es convoca com a metàfora del futur que vindrà: sense drets laborals, exempes de fiscalitat, amb sòl regalat, barra lliure total i el retoc mafiós del "no et fiquis amb la família".

Jocs de cartes, escurabutxaques professionals i casinos per arribar a les portes de la vuitena vaga general i amb un sindicalisme de concertació al qual se li acaba el seu món. Memòria antídot, *casinos* també és el nom d'una trama corrupte. El *cas Casinos* de l'any 1989, un presumpte frau de finançament il·legal de CiU que el TSJC va arxivar l'any 2000 i que referia tripijocs en les primeres llicències de joc atorgades per la Generalitat de Catalunya. Cultura casino, ja se sap, cultura impunitat.

Cal triar entre qualsevol alternativa i la màfia del joc, germana bessona de la ruleta de la impunitat de l'indult, que sempre cau al mateix lloc. El novembre passat, el darrer consell de ministres del PSOE va indultar el banquer Alfredo Saenz, totpoderós vicepre-

sident del Santander. El dimarts 13 de març, el PP va indultar els condemnats d'Unió (UDC) del *cas Treball*. Fraus bancari i corrupció política, eixos de la crisi que ens tenalla, indemnes. Impunes.

Cal triar, millor avui que no pas demà, entre la *republic banana* que anem sent i alternatives plausibles que cal cercar. Islàndia, posem per cas. Allà on es neugen a pagar deutes aliens, on empresen càrrecs banquers, on jutgen ministres còmplices i on estan a punt d'aprovar una nova constitució per referèndum popular; on la vida continua. Cal desitjar, doncs, però, a les portes de la vaga general, també cal fitar: l'ofensiva neoliberal de CiU i el PP té un abast tan llarg i un espectre tan ampli, orientada a soscar drets socials fonamentals per mercantilitzar-los, que encara caldran milers de gestos, compromisos i reconstruccions per revertir-la. Si no, correm el risc real de viure a Casinos de Catalunya SA.

2.705.113 POBRES

La pobresa –menys de 460 euros mensuals– afecta tres milions de persones als Països Catalans. Al País Valencià és on ha crescut més (1.133.965 de persones, un 25%). A Catalunya, hi ha 1.300.000 persones afectades (21%) i, a les Illes Balears, 271.148 (25,8%).

1.306.421 ATURADES

L'atur registrat aquest març als Països Catalans ja afectava 641.948 persones (161.000 sense cap cobertura) a Catalunya; 566.131 persones al País Valencià i 98.352 a les Illes Balears. Als tres territoris, l'atur juvenil es dispara per sobre del 40%.

350.000 DESNONAMENTS

Entre 2007 i 2010, es van fer 350.000 execucions hipotecàries a l'Estat, 78.000 a casa nostra. Fins el 2010, es van fer 95.092 llançaments a l'Estat, 42.236 als Països Catalans. A Catalunya hi ha 51 execucions hipotecàries i 17 desnonaments diaris.

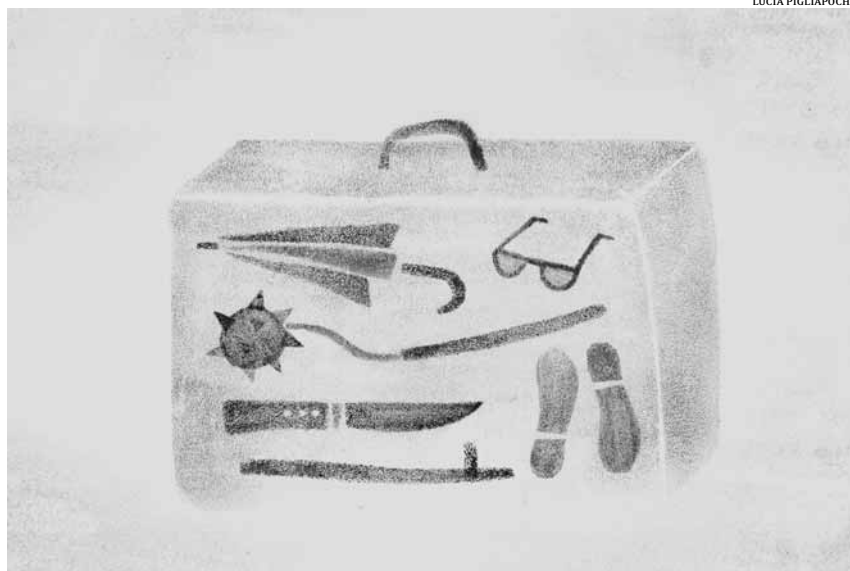
UN 20% AMB EL 7,9%

A Catalunya el 20% més ric accedeix al 37% de la renda i el 20% més pobre només accedeix al 7,9%. El 10% de les llars més afavorides ingressen 7,6 vegades més que el 10% de més pobres. A l'Estat espanyol, el 10% més ric controla el 41% de la riquesa.

, impressions

Josep Maria Royo Aspa · Investigador de l'Escola de Cultura de Pau de la UAB i membre del Grupo de Estudios Africanos de la UAM
opinio@setmanaridirecta.info

Guinea Equatorial: el nostre company de viatge?

LUCIA FIGLIAPOCHI

En els darrers mesos hem tingut coneixement dels contactes que la Cambra del Comerç de Tortosa ha estat duent a terme amb representants econòmics de Guinea Equatorial amb l'objectiu d'aprofitar les oportunitats de negoci que suposa el creixement econòmic que està experimentant aquest petit país africà del Golf de Guinea. Fins i tot llegiem el passat 20 de gener a un diari de les Terres de l'Ebre com la Cambra del Comerç ha estat escollida líder per organitzar la trobada empresarial que tindrà lloc a Guinea Equatorial a finals de març. Però què en sabem de Guinea Equatorial?

El que s'ha vingut a anomenar la "Suïssa africana" està considerat com un dels règims més repressors del món, segons organitzacions internacionals com Amnistia Internacional i Human Rights Watch. El mateix Departament d'Estat dels EUA reconeix aquesta situació. És comú la desaparició d'activistes, la tortura, la manca de llibertat de premsa, la manca de garanties jurídiques, la manipulació i frau dels processos electorals i el desigual repartiment de la riquesa del país. Un altre dels temes més preocupants és el desastre ecològic que està tenint lloc a la illa d'Annobon, on el règim s'ha dedicat a abocar-hi residus tòxics proce-

dents d'Occident. L'economia es troba controlada per la família i la xarxa clientelar propera a Teodoro Obiang i el seu fill, Teodorín, el

El que s'anomena la "Suïssa africana" està considerat com un dels règims més repressors del món

que significa que fer negocis a Guinea Equatorial vol dir alimentar les butxaques del dictador i tota la maquinària repressora.

Un dels arguments que utilit-

zaran els empresaris tortosins, i d'altres que en els propers mesos promouran negocis amb aquesta dictadura, és que això genera llocs de treball per als tortosins i possiblement també, des d'una mirada benintencionada, per als equatoguineans (i sobretot diners per a les butxaques d'alguns equatoguineans propers a Obiang). Possiblement és cert, però a costa de què? De mirar cap a una altra banda. Molts altres països i homes de negocis s'han trobat abans davant d'aquesta tessitura. I molts han

tiu espanyol està revisant la seva agenda en relació amb Guinea Equatorial, Tortosa i l'Estat espanyol poden llançar un missatge de respecte pels drets humans o un totalment contrari.

Alguns països, més propers que Guinea Equatorial, estan aquests mesos lluitant amb mitjans pacífics per sortir de les dictadures que els han empresonat durant dècades. Un exemple és Tunís: segur que aquest país també pot oferir moltes oportunitats econòmiques, tot i respectant al mateix temps els drets de les persones i contribuint a aixecar un país en termes de respecte i d'igualtat. Quins companys de viatge volem tenir, nosaltres?

Fer negocis a Guinea Equatorial vol dir alimentar les butxaques del dictador

passat de llarg, decidits a buscar oportunitats en altres llocs on els diners no estiguin tacats de petroli i sang, com en aquest cas. Cert que alguns altres, amb menys escrúpols, s'hi han quedat. Algunes empreses espanyoles han decidit quedar-se a Guinea Equatorial. Un exemple recent és el de les companyies espanyola Unión Fenosa Gas i la portuguesa Galp Energía, que s'han quedat amb el percentatge del 25% que fins ara pertanyia a l'alemanya E.ON, dins del consorci gasístic centrat en la construcció i gestió d'una xarxa de gasoductes a Guinea Equatorial. Tanmateix, Repsol, va marxar el passat desembre de Guinea Equatorial perquè el negoci no li resultava "rentable". En aquests dies que el nou execu-

Malgrat conèixer aquesta situació que pateix Guinea Equatorial, els nostres empresaris segurament es reuniran igualment a finals de març amb els representants de la dictadura equatoguineana. En paral·lel, al començament de la crisi que estem patint des del 2008 es deia que aquesta greu situació podia significar una oportunitat de canvi en les mentalitats i en la forma de fer les coses, i que l'economia capitalista havia arribat al seu límit en aquest estat de depressió i explotació a tots nivells. Que s'havia de tornar a posar al davant a les persones i el respecte pels seus drets bàsics. Els nostres homes de negocis tenen ara l'oportunitat de convertir en fets aquestes paraules. En les seves mans està, quan es reuneixin amb els representants equatoguineans del dictador Teodoro Obiang Nguema, només fer negocis o intentar anar més enllà.

June Fernández · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

Cada dia és 8 de març

M'he congratulat a les xarxes socials que *Berria* fos l'únic diari biscaí que no triés com a foto de portada el triomf de l'Athletic davant el Manchester i que optés per la manifestació del 8 de març a Bilbao. Vaig qualificar l'aposta de valenta i compromesa amb el feminisme, també per l'excel·lent cobertura de les mobilitzacions d'aquell dia. Per cert, *Berria* està demostrant el seu compromís no només el 8 de març sinó tot l'any, dedicant cada cop més espai a continguts sobre gènere.

Vàries persones em van respondre que, sota criteris periodístics, tenia més sentit a la portada la victòria èpica de l'Athletic. Jo no he defensat la decisió de *Berria* sota criteris periodístics. L'he qualificada de valenta (per anar contrari) i de compromesa amb el feminisme. Entenc que això del Manchester fos una passada, que generés molta expectació entre bona part de la població biscaïna (sobretot entre els homes) i que, per això, és notícia. No obstant, també es podria donar la volta al fet que semblava normal que un diari

S'hauria de donar la volta a pensar que informar sobre jocs és periodisme en majúscules

dediqui tant d'espai al futbol. El futbol és un joc, un entreteniment, que apassiona fonamentalment la població masculina. A la majoria de dones (i a molts homes) el futbol

ens importa un rave. Però se li dedica un espai desproporcionat als mitjans.

Al contrari, el 8 de març no és una data banal com Sant Valentí. És un dia per a la lluita pels drets de les dones. Aquest no ha estat un 8 de març més, és el 8 de març que s'emmarca en un punt d'inflexió per a les dones: després de dècades d'avenços, ara desmantellen els instituts de les dones, retallen en política social, ens treuen el dret a abortar, i existeix una ofensiva antifeminista important, cada cop més agressiva. Així doncs, que un

diari consideri que la vida real, els problemes de la meitat de la població, són més notíciables que una colla d'homes jugant a pilota, em sembla més que respectable.

S'hauria de donar la volta a pensar que informar sobre jocs és periodisme en majúscules i que oferir una bona cobertura a un moviment social de masses que ha permès que les nostres mares, filles i germanes siguin reconegudes com a ciutadanes sigui un tema ideològic. El sobredimensionament que es dona al futbol també és una aposta ideològica.

Gerard Horta · Antropòleg, militant de la CUP
opinio@setmanaridirecta.info

De judicis polítics i boccs expiatoris. TV3 contra Josep Garganté

Ciutat de la Llei, 23 de febrer, judici a Josep Garganté pels danys a una càmera -l'aparell que filmava durant les mobilitzacions per la vaga general del 2010. Tant la intervenció de la fiscal com la de l'advocat de TV3 emfasitzaven diversos elements completament aliens als fets que s'havien de provar: la seva militància, la seva participació a la vaga general i en altres vagues. Res d'això, propi d'un judici polític i no d'una altra cosa, aclaria qui va petar la càmera. Es tractava de construir judicialment la figura del boc expiatori, d'algú sobre el qual encarnar la penalització d'un conflicte, amb una finalitat repressiva merament exemplificadora entorn de les conseqüències que pot implicar participar dels drets polítics i sindicals conquerits.

TV3: el real vs. l'editatge filmic del real
L'advocada d'en Garganté explicà que el càmera G.R. duia l'aparell a l'espatlla dreta. El càmera relatà que per la seva dreta veié un braç amb un estri que impactava sobre la càmera, que resseguí immediatament el braç i que veié el coll tatuat d'en Garganté. No féu cap menció als dos braços tatuats. En canvi, no explicà com podia veure el coll tatuat d'un home situat a la seva dreta si de fet resulta que el Garganté només du tatuada la banda dreta del coll, i el càmera n'hauria hagut de veure la banda esquerra (sense tatuatge). El càmera afirmà que reconeixia el Garganté per les imatges d'altres informacions.

Al judici s'hi van obviar les proves objectives que haurien de justificar la sentència

Al moment en què el dany succeí, els manifestants i els agents de la Brigada Mòbil s'estaven enfrontant. Segons el càmera hi havia gent remouent contenidors, entre ells en Garganté, si bé cap imatge el mostra ni remouent res ni tampoc trencant la càmera. El càmera referí que el Garganté

vestia una samarreta negra, si bé la duia grisa -era un migdia lluminós-. Si alguna cosa revelen les imatges és que a l'entorn dels fets hi havia quatre o cinc manifestants més amb els cabells rapats o calbs. Ell afirmà diverses vegades que no trencà la càmera i que no fugí.

Potser el més escandalós de tot plegat consisteix que TV3 va editar les imatges que presentà a la jutgessa. Al muntatge de TV3 es va invertir l'ordre real temporal de filmació. No es tracta d'una filmació contínua: se'n va invertir l'ordre, ja que les imatges de la marxa real del Garganté al final, es van situar al principi de tot del muntatge -com si fugís. El càmera afirmà que així que l'aparell rebé el cop ell

començà a filmar, que veié el Garganté, que el seguí i que aquest el va increpar. A les imatges es veu en Garganté recolzat sobre una paret, digué l'advocada, dient al càmera que ell no havia estat i que el deixés en pau. Llavors, com testificà el mateix Garganté, se'n anà (en Garganté). Es tracta, doncs, de diverses seqüències temporals alterades i reenganxades.

La sentència del Jutjat Penal número 25 de Barcelona condemna en Garganté a pagar 4.936 euros -2.310 de multa; i 2.626 d'indemnització a TV3. S'hi valoren d'una manera concloent la minuciositat (?) i la convicció (?) del relat del càmera de TV3.

Al judici s'hi van obviar les proves objectives que haurien

de justificar aquesta sentència: simplement perquè no n'hi ha. Sols hi ha la paraula d'un càmera que no va esmentar que les seves filmacions van ser alterades respecte a l'ordre real en què tot succeí. Ni els tatuatges del braç (no hi remet mai, i era el més evident), ni el tatuatge inexistent a la banda esquerra del coll, ni el color de la samarreta, ni cap prova que en Garganté bellugués contenidors simultàniament al trencament de la càmera, ni l'estri del delicte, ni una "fugida" inexistent.

La minuciositat comprèn la seva llei, la seva televisió i la seva democràcia. TV3 queda retratada, de nou, com el paradigma del periodisme modern al servei d'Espanya i el Capital. Gràcies, senyors.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

29-M i més enllà, 'panicar'!

Es els anglosaxons, a partir del substantiu *panic* construeixen el verb *to panic*. Nosaltres aquí no *paniquem*. En català correcte direm "sentir pànic" ...o "generar pànic".

Aquesta setmana, els amics de la DIRECTA i de 15Mbcn.tv han fet públiques unes converses entre policies que van tenir lloc durant l'intent de desallotjament de l'acampada del moviment 15-M el 27 de maig de 2011 a la Plaça de Catalunya de Barcelona. Converses que demostren que la intenció de la Conselleria d'Interior era desmuntar la protesta dels indignats i no pas cap altra com van voler donar a entendre. Converses que confirmen el que ja sabíem: el nyap policial teixit aquell matí entre Mossos i Urbana no va poder amb la resistència dels acampats i tots aquells que els donaven suport. A les gravacions se sent l'inspector Hermida dir "generem pànic o no els traurem d'aquí". Sí, agents dels cossos de seguretat demanant de crear pànic entre una munió de gent reunida en un espai públic! Un mecanisme mental ben bàsic en la seva escala de valors: donar per bo un "mal menor" (violència repressiva) per assolir un objectiu (l'ordre i el control) que els representa un "bé superior".

Aquella "victòria" podríem dir que va ser una excepció que confirma la regla: la classe treballadora gairebé sempre perd sobre la pissarra tàctica davant del monopoli de la violència de l'estat. Però més enllà de la tàctica, no es pot errar l'estratègia global. Res no canviarà en l'actual ordre econòmic i polític si els treballadors no demostrem sense complexos que cap economia és possible sense la nostra força de treball. La seva "crisi" és per fer-nos sentir por i així imposar retallades en polítiques socials i pèrdues de drets laborals, polítics i civils. Perdem bous i esquesques a cada acte de "responsabilitat" que ens exigeixen i que acceptem submissament.

Hem d'espolsar-nos la por. Només si aturem la maquinària capitalista, només si senten el pànic i el vertigen que ens volen induir a nosaltres serem en condicions de començar a transformar la realitat. Cal anar més enllà d'un dia de vaga general. Cal aturar-ho tot i fer-los *panicar!*

29-M

Carlos Lemonche Boillos, Barberà del Vallès

COO i UGT, finalment, convocaran vaga per al proper 29 de març. Es veu que així ho han decidit les seves cúpules. La pressió social no els ha deixat una altra opció.

El fet que els sindicats alternatius (i alguns no tan alternatius) bascos i navarresos, gallecs i canaris (a última hora) anessin a la vaga el 29 de març sense CC00 ni UGT ha fet molt i no els ha deixat desentendre's, ja que era difícil de justificar perquè no convocaven vaga. Així, animo la gent a participar en aquesta vaga general i a fer-la nostra, i no només dels sindicats amics de la patronal. Ens veiem el 29-M!

. EDITORIAL

Ja no s'admeten pedaços

Les declaracions de l'arximi- lionari Warren Buffett ja van evidenciar que en l'actual fase de crisi capitalista el discurs hegemònic de "l'única sortida" de la dreta ja no requeria de màscares ni subterfugis: "Clar que hi ha lluita de classes, però és la meua classe, la dels rics, la que la pràctica. I guanyem per golejada". Cristal·lí. No en va, per primera vegada a l'Estat espanyol les rendes del capital han superat les del treball des del final de la dictadura. I enmig de l'acumulació de riquesa més gran de la història recent -les empreses i bancs espanyols han guanyat 230.000 milions sota la crisi- i l'extensió massiva d'unes condicions de vida de misèria per gairebé 3 milions de persones arreu dels Països Catalans, tots aquells ingenus que proclamaven

que ja no calia cercar en l'estat els mecanismes bàsics per garantir l'usura capitalista han topat amb la tossuda realitat: vet-ho aquí una reforma laboral. Aquella que ha obligat, fins i tot, a les burocràcies sindicals apoltronades a fer una tímida -passa endavant. Això sí, que no esperin trobar-nos en el camí del pragmatisme quan ens convidin a l'entesa i a tornar cap a casa l'endemà de la vaga general. No governa la dreta perquè tingui majoria, governa perquè la socialdemocràcia -aquella ideologia que en una dècada no serà més que un miratge de l'estafa que sempre ha estat- ha passat definitivament i per sempre més a millor vida. I amb ella, la via del pacte sindical que li és pròpia i la reforma d'una (des)organització social i econòmica que ja no admet pedaços ni curtterminismes.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Tristesa, melancolia, dolor, esquerdes... Somriures

Carina Garcia Mesegué
directa@setmanaridirecta.info

T'explicaré la història d'un home que no sabia somriure. El seu nom no és important, ja que, com ell, n'hi ha hagut molts altres. Jo me'l vaig trobar a l'autobús. S'asseia davant meu i no somreia. Tenia la cara cansada, la pell arrugada, els ulls tristos, caiguts... Era un home abatut. Durant una bona estona el vaig estar observant indiscretament, sense plantejar-me que es pogués sentir incòmode. Estudiava aquell rostre esquerdat. Quan me'n vaig adonar, vaig apartar els ulls i vaig intentar tornar-lo a mirar. Potser van passar 20 minuts eternament tenses abans que entrés una mare a l'autobús amb una criatura en braços. El clàssic nadó

d'anunci, d'aquests que et fan caure de cul (no seria capaç d'expressar-ho amb altres paraules). La criatura es va quedar embadalida mirant aquell home, amb la típica mirada que entenedreix qualsevol: els ulls molt oberts, per no perdre's ni un mil·límetre de la panoràmica del seu petit món. Probablement per ser tan seriós i melancòlic, l'home arribava a ser atractiu, o misteriós, per a la criatura. Era l'instant en què qualsevol altre hauria somrigut amb beneïter a l'angelet de galtes rosades, però l'home, en un sobreforç per dibuixar-se un somriure a la cara, no va aconseguir més que una ganyota de dolor i tristesa. Aquell home no sabia somriure. Quanta pena i quanta solitud em van venir de sobte... Què li devia haver passat? El primer que em va venir

al cap va ser que l'home de cara abatuda havia patit molt, o potser és que estava enfadat amb el món. Potser mai més tindria ganes de somriure, o potser no n'havia sabut mai... Hi ha mil possibilitats més que em van passar pel cap en aquell moment, però cap d'elles hauria d'impedir ningú de somriure. I d'aquí la meua reflexió. Que el món on vivim és una absoluta merda ja ho sabem tots. Ho diu la societat, ho publiquen els mitjans cada dia i coneixem muntanyes de formes de corrupció, violència, desastres naturals, desastres humans... Però sempre, al cap i a la fi, serà decisió nostra si ens vestim amb els colors de la crisi, si ens tatuem el canvi climàtic a les arrugues de la cara o si preferim (mai des de la ignorància) plantar cara al món amb un somriure.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana volem agrair al Xavi tota la feina que ha fet editant la DIRECTA setmana rere setmana des de fa uns quants anys... i sempre a contrarellotge. El Xavi deixa aquesta feina per motius laborals, tot i que continuarà col·laborant, com ha fet sempre, en la redacció d'articles. Gràcies peaso editor. Per sort, ja tenim substituït, el Marc, que començarà la setmana que ve -però que aquesta ja ha vingut a conèixer el seu nou *modus vivendi*- i al qual donem la benvinguda i molts ànims.

D'altra banda, aquesta setmana iniciem una promoció: regalem 10 llibres del #RT15M si us subscrieu a la DIRECTA per un any. Ja ho sabeu, si sou de les deu primeres persones que us subscrieu, us regalem el llibre. Ja podeu córrer. Si arribeu tard, també hi ha oferta: subscripció anual més llibre per 80 euros. *Vamos, que me lo quitan de las manos!* Si estàs llegint això i no estàs subscripta, corre, és la teva oportunitat. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Alex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca
CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal
PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana
SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Un centre social neofeixista
a Barcelona | PÀG. 9

Primer Saló Alternatiu de
l'Ensenyament | PÀG. 10

L'executiu de les Illes promou
l'atac al català | PÀG. 11

Aigües Ter-Llobregat passarà
a mans privades | PÀG. 12

BARCELONA · SUBORNS D'ENTRE 2.000 I 40.000 EUROS PER EVITAR INSPECCIONS, DETENCIONS O PRECINTES

El cap del Grup 6 de la policia va orquestrar una màfia d'extorsió

José Javier Martín Pujal, àlies 'Jordi', va ser el màxim responsable de la Brigada Provincial d'Informació de la policia espanyola durant molts anys i l'artífex de la detenció dels Tres de Gràcia.

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

L'exinspector del Grup 6 de la Brigada d'Informació José Javier Martín Pujal, més conegut amb el sobrenom de *Jordi*, va aconseguir treure sucosos beneficis dels suborns i els xantatges fets a propietaris de locals d'oci nocturn i prostíbuls. És el que es desprèn de l'auto d'obertura de vista oral del cas que va propiciar el tancament sota precinte dels prostíbuls Riviera i Saratoga de Castelldefels.

Alts comandaments de la Prefectura de la Via Laietana vivien amb tot tipus de luxes i excessos

Després de tres anys d'investigacions, la magistrada titular del jutjat d'instrucció 33 de Barcelona ha decidit que els fets seran jutjats i que es dictarà una sentència. De la peça principal del sumari, se'n pot treure una conclusió clara: alts comandaments de la Prefectura Superior de Policia de la Via Laietana de Barcelona vivien amb tot tipus de luxes i excessos gràcies als suborns i els xantatges a propietaris de locals d'oci nocturn i prostíbuls. Se'ls acusa d'haver organitzat, presumptament, una veritable màfia que recollia beneficis a canvi de la inacció policial en l'àmbit dels registres, les inspeccions i el control de les activitats il·lícites que es duïen a terme en

aquests establiments. La trama era tan estable, tolerada i permesa que, fins i tot, es van arribar a orquestrar trames paral·leles que ingressaven diners a canvi de no destapar la branca principal, en la qual estava implicat un comissari.

La bèstia negra dels moviments socials

D'aquesta segona corona de suborns, precisament, és d'on va aconseguir treure els beneficis l'exinspector del Grup 6 de la Brigada d'Informació José Javier Martín Pujal, *Jordi*, va ser la bèstia negra dels moviments socials catalans durant la dècada dels 90.

Martín Pujal va ser l'artífex de les detencions de tres joves independentistes del Casal de Joves de Gràcia -conegut com el cas dels Tres de Gràcia. Després de patir tortures i maltractes sota l'aplicació de la llei antiterrorista, van ser exonerats, el judici mai no es va

Continua a la pàgina següent >>>

José Javier Martín Pujal, àlies Jordi, després del judici per tortures als 3 de Gràcia.

> Relloges de la joieria Rabat, vacances pagades i intervencions quirúrgiques

Diversos elements relacionen aquest cas de corrupció policial amb el cas *Macedònia*, investigat pel jutjat d'instrucció 1 de Barcelona. Manuel Gutiérrez Carvajo, el presumpte narcotraficant investigat al cas *Macedònia*, és l'intermediari que va facilitar el contacte inicial entre els propietaris dels prostíbuls de Castelldefels i els comandaments policials de la

Via Laietana. Antonio Herrero i José Vera (Riviera), així com Raúl Pascual i Carmelo Sanz (Saratoga) -un cop establerta la relació directa amb el comissari Luís Gómez i l'inspector Andrés Otero- van optar per eludir la intermediació de Gutiérrez Carvajo per embutxacar-se la seva comissió. L'amistat entre els empresaris i els policies va arribar a ser quasi fraternal. El Club

Saratoga va finançar una intervenció quirúrgica de la filla d'Andrés Otero a la clínica Quirón, dos rellotges de luxe per Otero i la seva esposa de la joieria Rabat, un viatge de plaer per Otero, Gómez i les seves esposes, a més dels habituals regals nadalencs. I va anar a més. L'Hotel Riviera va pagar el tractament psiquiàtric del fill del comissari Gómez, que un cop rehabilitat va

ser contractat per una empresa regentada pel propietari del prostíbul. La filla també va ser contractada. Sopars familiars amb regals ostentosos, com un rellotge de luxe obsequiat el 26 de maig de 2008. Herrero (Riviera) va incrementar les seves aportacions i va arribar a finançar la compra d'un apartament per un dels agents involucrats a la trama.

, així està el pati

>>> Ve de la pàgina anterior

celebrar i van quedar lliures de càrrecs. També va ser el protagonista dels interrogatoris a quatre joves detinguts per un suposat atac a la comissaria de la policia nacional espanyola l'any 2004 a la carretera de Sants. Els detinguts van denunciar tortures i també van ser absolts. Després d'abandonar la seva feina al capdavant del Grup 6 -coincident amb el desplegament del cos de Mossos d'Esquadra a Barcelona-, va ser ascendit a inspector de la Brigada Provincial d'Estrangeria i Documentació, amb l'encàrrec de fer batudes, registres i controls encaminats a detectar persones migrades en situació irregular de residència a l'Estat espanyol.

Sobres amb milers d'euros

Martín Pujal va ser detingut el 27 de març de 2009 i va estar en presó preventiva fins el 18 de setembre de 2009. Des d'aleshores, es manté a l'espera de judici. La magistrada, en aquest últim auto, considera indiciàriament acreditat un llarg llistat de fets delictius imputables a l'inspector. La jutgessa Elisabeth Castelló explica que *Jordi*, en un primer moment, l'any 2006, va tenir coneixement que diversos funcionaris policials -un comissari, dos inspectors, un sotsinspector i un agent- cobraven mensualment determinades quantitats de diners dels locals Hotel Riviera i Club Saratoga a canvi de rebre protecció i de l'encobriment de les seves activitats il·lícites. En un primer moment, *Jordi* no es va incorporar a la conxorxa, però, a partir del mes de juny de 2007, va contactar amb l'encarregat del Club Saratoga, un home anomenat Carmelo Sanz, per sol·licitar-li l'entrega de 3.000 euros al mes a canvi de proporcionar la mateixa protecció.

Implicació dels advocats

La dinàmica de suborns li proporcionava uns ingressos molt elevats i, de mica en mica, va anar sistematitzant els protocols d'entrega a través d'un despatx d'avocats. La xarxa de negocis va créixer com una taca d'oli per tota la ciutat de Barcelona. Martín Pujal visitava clubs de cites, locals d'oci nocturn i restaurants, els posava les condicions i els facilitava la forma de pagament que evitaria les inspeccions i els precintes. Entre els locals incorporats a la llista de Martín Pujal, hi havia el Club Felina del carrer Can Bruixa, el Club Entença, el New Aribau, el Club Numància 12, el Club Damas, el Club Scheik, el Club Brindis i el Club Montcada. Les xifres sol·licitades oscil·laven entre els 2.000 i els 40.000 euros, que eren entregats regularment en metàl·lic i dins de sobres dipositats al despatx d'avocats que feia d'intermediari. El restaurant Bon Tiberi també va patir la visita de *Jordi*, que va ampliar el negoci al sector de l'hostaleria.

BARCELONA · DUES BRANQUES DE LA INVESTIGACIÓ ES TROBEN ATURADES PER MANCA DE RECURSOS

Els camins perduts del cas Macedònia

XAVIER

Una de les ramificacions sense investigar del cas Macedònia són els indicis de corrupció a la prefectura superior de policia de Barcelona

J.R.
redaccio@setmanaridirecta.info

La trama de relacions entre presumptes narcotraficants, cossos policials i periodistes coneguda com a *cas Macedònia* -que avui centra les seves investigacions en el Port de Barcelona i la joieria Rabat, entre d'altres- es va començar a destapar el mes de maig de l'any 2009 i, des d'aleshores, s'ha fet tan complex que ha deixat moltes ramificacions sense investigar i pendents d'instrucció judicial. En la seva declaració com

Agents de la Unitat d'Investigació de Gavà tenien una relació sospitosa amb alguns dels narcotraficants

a imputats, els tres mossos d'esquadra detinguts el 15 d'octubre de 2010 van assenyalar que, a la comissaria de Gavà, hi havia dos agents destinats a la Unitat d'Investigació que mantenien una relació sorprenent amb alguns dels membres de la xarxa de narcotraficants que fins aleshores havien estat imputats. Les transcripcions de les interceptacions telefòniques van demostrar, segons va explicar la Divisió d'Assumptes Interns dels

Mossos (DAI) en un informe, que A.J.S. i O.D. -dos comandaments amb càrrecs de responsabilitat- i A.P. -una agent que s'encarregava de la custòdia dels calabossos de Gavà- mantenien una relació que anava molt més enllà de la justificable entre agents de policia i confidents. A partir d'aquells indicis, es va instruir un document on hi constaven totes les tarificacions de trucades entrants i sortints entres policies i presumptes narcotraficants, de la qual es deduïa una relació fluïda via telèfon mòbil. Aquesta branca del cas va quedar en un camí perdut. Recursos materials i humans migrats.

La instrucció, però, tal com indica la paraula Macedònia -nom amb que la DAI ho va classificar en els seus arxius-, és la suma d'una sèrie de relacions de dependència,

favors i suborns entre agents pertanyents a diversos cossos i forces de seguretat de l'Estat i un grup de narcos.

Uns vincles que feien "molta pudor"

La carpeta judicial amb l'etiqueta C incorporada al *cas Macedònia* està centrada exclusivament en les connexions dins el Cos Nacional de Policia. És en aquesta part del procediment on es van demostrar indiciàriament les relacions més estretes entre Manuel Gutiérrez Carvajo -el presumpte cap de la xarxa de narcotraficants- i alts comandaments del cos. L'inspector R.S., de la Unitat de Drogues i Crim Organitzat (UDYCO) de Cornellà de Llobregat, va explicar davant del jutge Joaquín Aguirre -qui instrueix la causa des dels inicis- que, arran

d'unes punxades telefòniques prèvies a l'esclat del cas de corrupció, ell i els seus agents van poder escoltar converses on Gutiérrez Carvajo parlava de la bona relació que mantenia amb el comissari José Bolívar de la Jefatura Superior de Policia de la Via Laietana de Barcelona i el comissari dels Mossos Josep Lluís Trapero, que actualment comanda la Comissaria General d'Investigació Criminal de la policia catalana. R.S. va manifestar davant del jutge que aquella relació feia "molta pudor" i que per això va visitar el comissari Bolívar al seu despatx de la Via Laietana. La visita va ser infructuosa i, malgrat la preocupació exposada davant del comissari, aquest li va dir que no patís, que tot estava dins de la normalitat. Aquesta segona branca, fins avui, tampoc no s'ha investigat mai.

> Absolen el primer periodista que va investigar el cas

Nando García va ser el primer periodista que va parlar de Manuel Gutiérrez Carvajo com a narcotraficant i ho va fer a través de dos articles publicats al diari *El Mundo* el 12 i el 13 de juny de 2008. En aquelles informacions, García explicava que la Guàrdia Civil havia alertat Gutiérrez Carvajo de les intencions d'un grup de narcotraficants que pretenien robar-li la droga que emmagatzemava a ca-

sa. També va informar que algú que tenia accés a les bases de dades policials va esborrar els antecedents de Gutiérrez Carvajo, un fet que la Guàrdia Civil va justificar dient que era una pràctica habitual en el cas de les confidents policials. La publicació d'aquestes informacions va suposar que Gutiérrez Carvajo presentés una denúncia contra Nando García per presumptes delictes d'injúries i calúmnies. Després de quatre a-

nyes, el jutjat d'instrucció 3 de Barcelona ha dictat el sobreseïment lliure i l'arxiu de les diligències prèvies del cas. La magistrada entén que totes les informacions publicades estaven documentades i provades; la seva font són documents oficials incorporats a diverses causes judicials. A més, Gutiérrez Carvajo haurà de pagar totes les costes processals, ja que la jutgessa ha considerat que va actuar amb mala fe. J.R.

, així està el pati

BARCELONA · L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL CLOT I UNITAT CONTRA EL FEIXISME I EL RACISME REBUTGEN L'EXISTÈNCIA D'AQUEST CENTRE

Un grup feixista obre un 'casal' al carrer Independència del barri del Clot

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Un grup de joves ha obert un casal de tendència feixista al districte de Sant Martí de Barcelona que, tot i que al principi van batejar com a Centre Social Militia, ara anomenen Casal Tramuntana. El local està situat al carrer de la Independència número 333, al barri barceloní del Clot. Tot i que els joves asseguren que només organitzen activitats lúdiques i culturals, l'obertura d'aquest *casal* ha aixecat polseguera entre els comerços i el veïnat, que s'ho miren amb recel, i també entre organitzacions antifeixistes com Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR), que assegura que l'objectiu del centre "és captar joves per al feixisme". El president de l'Associació de Veïns del Clot, Marcel·lí Bellós, ha declarat a aquest setmanari que l'associació demanarà explicacions de caràcter administratiu a l'Ajuntament de

L'actual llogatera, Rebeca Berenguer, va ser la número 10 de PxC per l'Hospitalet a les municipals de 2011

Barcelona. Les veïnes, juntament amb UCFR, han convocat una assemblea informativa el 17 de març a l'antic Casal Casanelles, on es decidirà un pla d'acció. Per la seva banda, els Mossos d'Esquadra, que vigilen la zona des de fa quinze dies, i la fiscalia especialitzada en delictes d'odi racial i discriminació han obert una investigació per esbrinar si s'està cometent cap il·lícit penal.

Interior del local del carrer Independència número 333

Llogat per la número 10 de PxC a l'Hospitalet

El local té entre 170 i 190 metres quadrats i està situat a l'interior de l'illa de cases delimitada pels carrers de la Independència, Rosselló, Dos de Maig i Provença, de manera que s'hi ha d'accedir per un llarg passadís que té el seu punt d'inici en una porta de ferro situada a tocar de l'oficina de correus amb la mateixa adreça. La propietat pertany a parts iguals, segons el registre de la propietat, a les empreses Immobiliària Cariol 2000 SL -propietat de Núria Fernández Barrera- i a Barolesa SL -de Carmen Fernández Barrera-, tot i que qui s'encarrega de fer les gestions amb els béns immobles és Núria Porta. La llogatera, Rebeca Berenguer, va ser la número 10 de Plataforma per Catalunya (PxC) als comicis municipals de 2011, però les primeres gestions les va fer el regidor de PxC a l'Hospitalet de Llobregat Alberto Sánchez. Cal dir, però, que l'immoble es troba sota tutela de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, ja que va ser embargat a les seves propietàries com a garantia de pagament d'un deute que tenen pendent amb l'administració.

Clara tendència feixista

La tendència feixista del local va quedar en evidència amb la inauguració que el mateix col·lectiu va anunciar al Facebook. Com a ponents, hi figuraven el dirigent feixista italià i líder de la Casa Pound Gianluca Iannone, el fundador del grup Guàrdia d'Honor de Mussolini Gabriele Adolini -que va participar de l'atemptat contra l'estació de tren de Bolonya el 1980 que va acabar amb la vida de 85 persones- i el responsable de relacions internacionals de PxC i fundador del Movimento Social Repubblicano (MSR), Enrique Ravello. Tot i que les perso-

La porta de ferro ubicada a la dreta de l'oficina de Correus dona accés al Casal Tramuntana

nes que impulsen el *casal* asseguren que només pretenen tenir un lloc de trobada on dur a terme activitats culturals i lúdiques, el local va acollir, el 3 de febrer, una xerrada de l'excandidat de la Falange i advocat de l'Estat Jorge Buxadé Villalba.

Unitat Contra el Feixisme i el Racisme assegura que "l'experiència demostra que centres d'aquest tipus serveixen per augmentar la violència feixista i racista"

Cal recordar que Buxadé és president del Fòrum Català de la Família i col·laborador de la cadena COPE i del diari *La Gaceta* i que es va fer famós pel fet de ser l'advocat que va presentar el recurs contra la consulta per la independència a Arenys de Munt, l'any 2009.

Rebuig del veïnat i d'UCFR

La convocatòria conjunta d'una assemblea d'urgència entre el veïnat organitzat i UCFR demostra la preocupació que ha generat l'obertura d'aquest local entre el veïnat i el

moviment antifeixista. UCFR assegura que "tota l'experiència de centres d'aquest tipus és que serveixen per augmentar la violència feixista i racista" i apunten que, "mentre va existir un centre feixista en un barri del sud-est de Londres, els atacs racistes a la zona van pujar un 210%". Tanmateix, el rebuig no només es limita al veïnat organitzat. La DIRECTA ha recollit el testimoni de comerciants i veïnes de la zona que, tot i que prefereixen restar en l'anonimat, han mostrat obertament la seva oposició a aquest tipus de local, si bé algunes diuen que, mentre no molestin, tant els és. Un treballador de l'oficina de correus contigua assegura que, "democràticament, cadascú és lliure de creure el que li dóna la gana". "Mentre no provoquin ningú ni vagin a la caça de gitanos, indigents o jueus, a mi no em molesten", afegeix. Una veïna també sosté la mateixa línia: "Si no fan soroll, no fan merder i no els fiquen una bomba, a mi m'és igual, però, diguem-ne que no és una cosa molt agradable". Un comerciant de la zona es mostra més bel·ligerant: "No mola gens, no em fa cap gràcia que hi hagi grups violents que s'organitzin inspirats en el que tu ja saps. Portaran drogues, pallisses i això m'amoïna". Un altre comerciant subscriu la línia més crítica: "No és precisament això el que necessita la nostra societat. No hi estic gens d'acord. Jo no vull aquesta gent al barri".

Les sospites del veïnat

Tot i que la majoria de veïnes no coneixien l'existència d'aquest centre, algunes asseguren que ja s'ensumaven alguna cosa. Ho explica un botiguer de la zona: "Un noi marroquí els porta cada setmana una bona pila de caixes de cervesa, però ells mai no el deixen entrar". També explica que, al principi, hi

La convocatòria conjunta d'una assemblea entre el veïnat organitzat i UCFR demostra la preocupació que ha generat l'obertura del local al barri

van fer obres: "Entraven amb pots de pintura i, un dia, van entrar-hi una nevera". Les especulacions al barri estaven servides: hi havia qui pensava que era una sala de festes o una discoteca. "Solen venir els divendres i els caps de setmana", diu una altra veïna; "els caps de setmana aparquen els seus cotxes aquí i es reuneix un bon grapat de gent". Quan li preguntem com són, dubta: "N'hi ha un que és alt i gras que va rapat. I, sí, un diumenge a la tarda també vaig veure com hi entrava una noia embarassada".

, així està el pati

BARCELONA · LES ESCOLES DE NEGOCIS I LES GRANS EMPRESSES S'UBIQUEN A ESTANDS DE 37.723 EUROS

El Saló de l'Ensenyament cobra 3.549 euros als estands dels projectes educatius

Acció de la campanya 'Desmilitaritzem l'educació' al Saló de l'Ensenyament de l'any 2011

L'any 2007 el SEPC va organitzar accions contra els estands dels mossos d'esquadra i de l'exèrcit

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El Saló de l'Ensenyament de la Fira de Barcelona es presenta al públic com una mostra transversal i diversa de tota l'oferta educativa que hi ha a Catalunya. És així realment? Fa anys que les organitzacions estudiantils i de mestres asseguren que l'encontre ha degenerat en "un espai mercantilitzat", enfocant només a les sortides laborals i a les grans empreses. Per contrastar-ho, truquem al telèfon del servei de premsa que apareix a la web oficial del saló, que té com a llengua preferent el castellà. A l'altre cantó de la línia, ens atén -en català, després de tres intents infructuosos-, un operador que ens deriva fins a Marta Juvé, cap de premsa de la Fira de Barcelona. Juvé ens confirma que el Saló de l'Ensenyament és una oferta més de la Fira de Barcelona, organisme de titularitat pública que gaudeix d'una gestió empresarial autònoma. El president de la fira és Xavier Trias,

l'actual alcalde de Barcelona, però es tracta d'un càrrec merament honorífic. Els seus gestors reals són els membres del consell d'administració i del comitè executiu. Al capdavant i com a president, hi trobem Josep Lluís Bonet i Ferrer (president del Grup Freixenet) i,

Al capdavant de la Fira de Barcelona hi ha empresaris com Enric Lacalle o Bruno Figueras

entre les vocals, hi ha persones com Enrique Lacalle (home de negocis vinculat al PP) o Bruno Figueras (un constructor que va pagar 2,6 milions d'euros a les famílies de cinc treballadors morts en horari de treball per eludir l'ingrés a presó). A la direcció general, hi ha Agustín Cordón Barrenechea (diplomata a IESE, exconseller de

Spanair i assessor de la patronal Foment del Treball). A la pregunta de com pot exposar les seves propostes educatives algú que no tingui prou diners per gaudir d'un estand, la resposta és que, en algunes ocasions, Fira de Barcelona facilita intercanvis comercials i col·laboracions amb empreses o entitats. Hi insistim, i finalment ens diu: "Doni'm un mail i el reenviaré als encarregats comercials de la fira, jo, d'aquests temes, no me n'encarrego".

Entre 3.549 i 37.723 euros

Anem al gra i esbrinem quin és el valor real que s'haurà d'abonar al compte corrent de La Caixa, BBVA, Banc de Sabadell o Banco Popular on es domicilien els rebuts de les persones, empreses o institucions que vulguin tenir presència al saló. El format d'estand més econòmic és el que es coneix com a *pack econòmic* i suposa un desemborsament de 3.549 euros. Si vols un estand més gran i també *econòmic*, el preu és de 9.578 euros. A més, trobem altres opcions per a

les butxaques més adinerades i que, per tant, gaudiran de més visibilitat dins els pavellons del recinte firal. Si optes per tenir un *pack premium L*, la despesa s'in-

crementa fins a 37.723 euros. En cas que tot això et sembli inassumible, sempre pots llogar la fira per metres quadrats; surten a 150

euros la unitat, això sí, les cadires, taules o qualsevol infraestructura l'has de portar de casa o de l'escola.

La presència militar

Amb aquest plec de condicions sobre la taula, és lògic que es construeixi -per una simple qüestió de capacitat adquisitiva- una imatge distorsionada de les ofertes educatives de Catalunya, tal com es va denunciar el 3 de març en el marc de l'Assemblea General d'Educació celebrada al rectorat de la Universitat de Barcelona. Els grans estands d'escoles de negocis com ESADE, IESE o, fins i tot, de l'exèrcit espanyol, són alguns dels més visibles i centrals del saló, així com d'altres de grans marques comercials que no tenen res a veure amb l'ensenyament.

L'alternativa que ofereix el Saló de l'Ensenyament és llogar un espai a 150 euros cada metre quadrat

crementa fins a 37.723 euros. En cas que tot això et sembli inassumible, sempre pots llogar la fira per metres quadrats; surten a 150

> Les crítiques a l'elitisme

El manifest del Saló Alternatiu de l'Ensenyament arrenca amb la màxima: "L'Educació no és un negoci, eduquem-nos col·lectivament!". Asseguren que la comunitat educativa "ha encès l'espurna d'una primavera que serà calenta" i, davant les polítiques educatives de la Generalitat de Catalunya en forma de retallades, privatitzacions i reformes, prometen una resposta organitzada i unitària. Manifesten que el saló "és símbol i bandera del seu model educatiu mercantilitzat, elitista, productiu i acrític". Afirment que posa de manifest "la doble contradicció entre el model educatiu precari que ens

imposen, l'aparador educatiu que volen mostrar gràcies a inversions milionàries que paga tot hom i beneficia unes poques, i l'educació que volem". Sentencien que "el saló és una ofensa als milers de professionals i estudiants i al conjunt de la societat" i argumenten que això és així en un context en què "les joves estudiants es veuen obligades a treballar en condicions més precàries, les mares i pares veuen com s'esfumen les beques de transport, de menjador o de llibres, les escoles bressol es troben en perill, el professorat interí incrementa les llistes de l'atur i les universitats pateixen l'augment de les taxes".

> A les portes del saló, una proposta alternativa

El Saló Alternatiu de l'Ensenyament (SAE) és una iniciativa popular que neix de la Plataforma L'H Educació i que va ser debatuda a l'Assemblea General d'Educació del Rectorat de la UB el dia 3 de març, durant l'ocupació del mateix que es va fer després de la manifestació del 29 de febrer. Les impulsores volen donar continuïtat a l'esclat estudiantil per mantenir viva la con-

fluència de les lluites de diferents sectors de la comunitat educativa. Hi han convocat tots els sectors de l'ensenyament públic: de l'infantil al superior, passant pel tercer sector o l'educació en el lleure. L'espai també servirà per fer una crida unitària a la vaga general del 29 de març. El 21 de març a les deu del matí, es farà una acció a les portes del pavelló principal del Saló de l'Ensenyament per denunciar la

presència militar i el model elitista, i a les 16h, es llegirà un manifest que servirà com a presentació del SAE. El gruix de la iniciativa es viurà però dissabte, amb una jornada que arrencarà a les deu del matí i que finalitzarà al vespre, amb debats, xerrades, assemblees i una xocolatada popular. Podeu contactar amb el Saló Alternatiu de l'Ensenyament a saloalternatiu.wordpress.com

, així està el pati

ILLES BALEARS · L'EXECUTIU DE BAUZÀ SUPRIMEIX QUALSEVOL POLÍTICA DESTINADA A LA PROMOCIÓ O L'ÚS DE LA LLENGUA CATALANA

L'atac del govern balear contra el català encén les protestes a favor de la llengua

Irene Jaume Gambín
redaccio@setmanaridirecta.info

El president del govern de les Illes, José Ramon Bauzá, sembla decidit a arraconar la llengua catalana de totes les institucions on governa des que va prendre possessió del càrrec encara no fa un any. La supressió sistemàtica de departaments, figures i lleis destinades a la promoció, el coneixement o l'ús del català han encès la indignació a l'illa i provoca protestes arreu on assisteix Bauzá. L'Obra Cultural Balear (OCB) ha convocat una manifestació el 25 de març sota el lema *Sí a la nostra llengua*.

Contra el català des del principi

La primera acció que dugué a terme el govern fou eliminar els departaments de Política Lingüística tant al Govern com al Consell Insular. Al seu torn, Mateo Isern, batlle de Palma, eliminà el servei de dinamitzadores lingüístiques, que vetllaven per la promoció i l'ús del català a barris com Es Jonquet, Son Gotleu o Santa Catalina. Poc després, va sortir a la llum que IB3 deixava de tenir assessores lingüístiques, fet que deixa aquesta tasca en mans dels lectors dels teletotals. L'ens públic també ha

Una de les modificacions legislatives aprovades pel govern balear obre les portes a la castellanització dels topònims de les Illes

patit modificacions i, ara, la població de les Illes no pot veure les pel·lícules en català, tot i que IB3 ja tenia adquirides les de TV3. A tot això, cal sumar-hi el tancament de Ràdio Televisió de Mallorca (M), que emetia íntegrament en llengua catalana.

Modificacions legislatives

Una de les decisions que ha aixecat més polseguera ha estat l'avantprojecte per modificar tres lleis. La primera d'elles és la Llei de Normalització Lingüística, amb la qual el govern proposa suprimir l'article que especifica que les còpies o certificacions expedides han d'estar escrites en català i l'article 9, on

L'Associació Jubilats per Mallorca anuncià a finals de febrer que iniciaria una vaga de fam en defensa dels drets lingüístics

Militants d'Endavant escridassen el batlle de Palma Mateo Isern (PP)

s'insti el govern, els consells insulars i les corporacions locals a promoure i a regular la normalització de la llengua catalana. Amb la modificació de l'article 14 s'obre la porta a la castellanització dels topònims, decisió que es deixa en mans dels consistoris. De fet, els batlles de Maó i Palma ja han proposat la castellanització dels topònims: Mahó i Palma de Mallorca.

Bauzá també modificarà la Llei de Règim Jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears perquè els procediments administratius es facin en les dues llengües cooficials.

Finalment, amb la modificació de la Llei de la Funció Pública, l'executiu pretén que el català deixi de ser un requisit a l'hora de pre-

sentar-se a una funció pública i, d'aquesta manera, passi a ser un mèrit. A més, segons el govern, a partir del curs que ve, les famílies podran triar la llengua d'escolarització dels seus fills i filles. L'esborrany estableix que n'hi ha prou amb la petició d'una tercera part dels pares i les mares perquè les criatures estudiïn en català o en castellà a l'escola on ho sol·licitin.

Gloses, xiulades i protestes

Les decisions del govern de les Illes han estat polèmiques i discutides per amplis sectors de la societat civil. Fou el cas de la introducció de premis en llengua castellana als Premis Ciutat de Palma, que històricament sempre havien premiat les obres en llen-

gua catalana. Més de 350 escriptors i escriptores signaren un manifest de rebuig i promogueren el boicot als premis amb la celebració d'un contraacte a Can Alcover. A Sa Pobla, més de 150 persones esperaren el president balear la revetlla de Sant Antoni per rebre'l amb gloses en contra de la seva política lingüística. També trobà reticències en l'acte inaugural de la Universitat de les Illes Balears (UIB), on militants d'Endavant desplegaron uns cartells amb el lema de la seva campanya a favor de la llengua que porta per nom *Tenim la paraula: a Mallorca en català*. Un centenar de persones convocades per la mateixa organització van acabar acorralades per la policia espanyola després de xiular les autoritats presents als Premis Ramon Llull.

Un mestre jubilat fa vaga de fam des de el primer de març en defensa dels drets lingüístics de les illenques

aquesta estigués aprovada la nova Llei de la Funció Pública a través d'una recollida de signatures per, posteriorment, acollir-se al dret de petició estipulat a l'article 29 de la Constitució. També reclamen que el Parlament es comprometí públicament a respectar la política actual de normalització lingüística.

Vaga de fam pels drets lingüístics

L'Associació Jubilats per Mallorca anuncià, a finals de febrer, que iniciarien una vaga de fam en defensa dels drets lingüístics dels illencs i les illenques. El dia 1 de març, Jaume Bonet, mestre jubilat, inicià la seva vaga de fam a Can Alcover, una protesta que encara dura. Bonet explica que, des de l'associació, pensaven que "davant d'un atac tan radical estava bé que hi hagués una resposta també radical". També critica la modificació de la Llei de la Funció Pública i denuncia que hi ha persones grans que saben parlar català, però que, al metge, no li saben explicar la malaltia que tenen. "Que els funcionaris públics puguin no entendre aquesta gent és un greuge", sentència. L'activista Jaume Bonet considera que el govern té una intenció "clara" de reduir a no res el català i acaba declarant que "com a mínim, hauria de tenir dret a que m'entenguin quan xerr en mallorquí a Mallorca".

L'Obra Cultural Balear convoca una manifestació el 25 de març sota el lema 'Sí a la nostra llengua'

L'organització independentista ha editat uns cartells amb la cara dels regidors i les regidores que han votat en contra de les mocions a favor del català. Pel moment ja n'hi han a Palma, Felanitx i Sa Pobla.

, així està el pati

CATALUNYA · LA PLATAFORMA AIGUA ÉS VIDA IMPULSA MOCIONS MUNICIPALS PER INSTAR LA GENERALITAT A ATURAR EL PROCÉS

La privatització d'Aigües del Ter-Llobregat podria encarir un 150% el preu de l'aigua

Xerrada de la Plataforma Aigua És Vida contra l'imminent privatització de l'empresa pública Aigües Ter-Llobregat.

Edurne Bagué
redaccio@setmanaridirecta.info

La plataforma Aigua és Vida va presentar, el 5 de març, una proposta de moció municipal per instar la Generalitat de Catalunya a tirar enrere la privatització de l'empresa pública Aigües del Ter-Llobregat (ATLL), encarregada de la gestió de l'aigua en alta. Segons la plataforma, la privatització comportarà un augment de les tarifes d'entre el 150 i el 300% a les comarques que proveeix.

L'empresa Aigües del Ter-Llobregat abasteix 4,9 milions de persones de més d'un centenar de municipis catalans

Actualment, ATLL abasteix més d'un centenar de municipis de vuit comarques, de manera que 4,9 milions de persones en són usuàries. La seva funció és garantir el servei d'abastament d'aigua en alta, és a dir, des de la captació dels rius o els pous fins al dipòsit municipal. Les membres de la plataforma Aigua és Vida -formada per entitats ecologistes, sindicals, veïnals i de solidaritat- denuncien que la privatització d'ATLL comportarà la negació de l'abastament d'aigua com un servei

públic bàsic i un dret humà, reconegut a l'Assemblea General de les Nacions Unides el 2010. A més, calculen una pujada d'entre un 150% i un 300% de les tarifes ja que al preu actual, caldrà sumar-hi quantitats que aniran destinades a engrair el benefici de la gestora privada i a pal·liar el dèficit que ha generat l'endeutament destinat a la construcció de grans infraestructures que, segons les entitats, no sempre són necessàries.

La moció, baixa el debat al carrer
Quim Pérez, membre d'Aigua és Vida, diu que l'objectiu de la proposta de moció als municipis afectats és aconseguir el seu rebuig a la privatització, però també guanyar temps perquè la gent conegui què implica el fet que un bé essencial per a la vida quedi en mans de les multinacionals. "Calia fer baixar el debat, aproximar-lo a la ciutadania. Mitjançant una moció, els plens municipals debaten i hi ha la possibilitat que algun ajuntament es posicioni en contra". La proposta de moció sorgeix arran de l'aprovació d'una de les lleis Òmnibus on es dissol ATLL i s'encomana al Departament de Territori i Sostenibilitat iniciar el procés de licitació d'una gestió privada. A Madrid, el mateix procés està tenint resultats i, gràcies al treball de la Plataforma contra la privatització del Canal Isabel II (Madrid), alguns consistoris s'han posicionat en contra i han iniciat tràmits legals per aturar la privatització. Tanmateix, Pérez assegura que hi ha una diferència: "A Catalunya, volem que les mocions

siguin presentades des dels moviments socials, allà on els reglaments municipals ho permetin". Per Pérez, els efectes són socials i am-

La llei Òmnibus dissol la gestora pública i insta la Generalitat a iniciar el procés de licitació d'una gestió privada

bientals, però també econòmics, ja que les empreses multinacionals -també les d'aigua- busquen aconseguir beneficis. I això, assegura no només condiciona l'objectiu de la

Leonard Carcolé, president de l'empresa Aigües Ter-Llobregat.

gestió, sinó que també fa canviar la forma de gestió: "Podran reduir la plantilla, acabar amb drets adquirits o no fer un bon manteniment de les infraestructures de potabilització, canalització i sanejament i oblidar les fonts i el medi aquàtic".

Més de 100 municipis afectats per la privatització

Les afectacions no acaben aquí. Els ajuntaments també es veuran afectats, segons denuncia Quim Pérez, perquè hauran de pagar més per l'aigua que compren a ATLL, però, en canvi, no es beneficiaran de la seva privatització. "No és comprensible que els ajuntaments puguin acceptar-ho. La gran majoria d'ajuntaments estan en fallida econòmica des de fa anys", afirma. Les conseqüències també tindran repercussió en les condicions de pagament. Amb la titularitat pública, eren més flexi-

bles i, amb la privatització, no han de ser necessàriament. Pérez sentència: "És cert que, a hores d'

"Podran reduir la plantilla, acabar amb drets adquirits o no fer un bon manteniment de les infraestructures"

ra, a la factura de l'aigua, no es paguen tots els costos de captació, potabilització i sanejament, però també sabem que les multinacionals que gestionen l'aigua tenen beneficis de més del 100%. Pensem que és evident que la privatització no serà justa ni equitativa".

> El mes de març, el mes de l'aigua

Dins el marc del Fòrum Alternatiu Mundial de l'Aigua (FAME) que se celebra a Marsella, està previst que Enginyeria sense Fronteres i Ecologistes en Acció presentin una publicació que recull les denúncies de les plataformes i les organitzacions participants i que les materialitza en dues propostes de llei. El FAME, que sorgeix de la lluita de moviments socials que actuen per la preservació dels recursos de l'aigua i per la

seva gestió participativa, té l'objectiu d'elaborar i promoure un discurs alternatiu majoritari a favor d'una gestió ecològica i democràtica de l'aigua, la continuació en la recerca de solucions a la crisi mundial de l'aigua i l'estructuració sostenible del moviment contra la privatització de l'aigua.

A la mateixa ciutat, del 14 al 17 de març, es farà el Fòrum Mundial de l'Aigua (FMA), dirigit i controlat per les principals

multinacionals del sector, properes al Banc Mundial. Les participants són les que implementen les polítiques d'aigua arreu del món: més mercat i més gestió privada de l'aigua. L'última cita del mes amb l'aigua és el dia 22 de març, Dia Mundial de l'Aigua. Coincidint amb aquesta data, es duran a terme activitats a diferents punts del territori, que posaran èmfasi en l'oposició a la privatització de la gestió d'un bé bàsic com l'aigua.

MIRALLS

Tima Jackson

“No es preveu solució al problema del deute”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Erretereria inicia un procés de democràcia participativa

pàg. 6 i 7

DIRECTA 265
14 de març de 2012

L'Or negre de la mort

La petrolera britànica BP, responsable del vessament de petroli a la plataforma Deepwater Horizon (golf de Mèxic, 2010), ha acceptat pagar 5.830 milions d'euros, aquest mes de març, a les persones afectades per l'accident i ha reparat part dels danys causats a més de 100.000 demandants, una tercera part de les quals eren gent que es dedica a la pesca. La preocupació i l'interès mediàtic que va generar aquell desastre és inversament proporcional a l'interès que suscita la terrible situació que viu el delta del Níger (al sud de Nigèria) arran de l'extracció de petroli i gas. El desembre de 2011, la companyia Shell va vessar 40.000 barrils de cru a 75 milles de la costa nigeriana, el pitjor vessament de la dècada. El periodista Xavier Montanyà, autor de 'L'Or negre de la mort' (Empúries, Icaria, 2011) i coneixedor de la zona, relata l'actualitat d'aquest conflicte oblidat de primera mà.

Xavier Montanyà
afons@setmanaridirecta.info

Al delta del Níger, a esquenes del món, amb un silenci informatiu considerable, es calcula que, durant els últims 50 anys, s'ha produït un vessament anual de petroli similar al de l'*Exxon Valdés* (Alaska, 1989). Prop de 50 casos *Exxon Valdés* i silenci administratiu. Les petrolieres mai no han hagut de pagar una indemnització a les persones damnificades i les multinacionals occidentals continuen actuant amb total impunitat. El silenci informatiu i la passivitat política internacional les empara. Mentrestant, els 30 milions d'habitants del delta habitat més gran del planeta, gent pescadora i agricultora, malviuen en un infern terrible, on els danys ecològics i politico-socials poden ser irreparables. El conflicte del petroli al delta del Níger és un cas paradigmàtic que reuneix moltes de les grans qüestions plantejades avui al món: acció impune de les grans corporacions, desastre ecològic, atemptat contra els drets humans, repressió, corrup-

—
“Al delta del Níger, es calcula que durant els últims 50 anys s'ha produït un vessament anual de petroli similar al de l'Exxon Valdés' (Alaska, 1989)”
—

ció, violència mafiosa, lluita armada, conflictes ètnics i religiosos, neocolonialisme global, societat civil que lluita per organitzar-se i defensar-se, justícia internacional, seguretat privada contra seguretat pública, etc.

Per situar-nos, Nigèria és el primer país productor de petroli del continent negre i el vuitè del món. Té 160 milions d'habitants i 250 ètnies i un 70% de la població nigeriana viu per sota del límit de pobresa. El 50% dels ingressos estatals provenen precisament del petroli

del delta del Níger, al sud del país. Segons el Banc Mundial, la riquesa està en mans d'un 1% de la població, una elit corrupta que domina el país en perfecte convivència amb les multinacionals extractores, especialment Shell, que controla un 50% de la producció del país. Quan Nigèria va assolir la independència, l'any 1960, va deixar de ser colònia britànica per passar a ser una colònia encoberta de la companyia Shell, però, al país, també hi operen moltes altres empreses com Agip, Chevron o Total, entre d'altres. Quins fils mouen aquestes petrolieres?

La impunitat

Ara fa dos anys, diferents persones provinents de diversos àmbits —pescadores, agricultores, activistes, intel·lectuals, universitàries i lluitadores clandestines— coincidirien a valorar que la situació era molt tensa. Es vivia una treva en el procés de lluita armada. S'havia iniciat una amnistia perquè la nebulosa de grups armats que actuen al país —alguns més polítics, altres menys i d'altres directament mafiosos—, agrupats al Movement for the Emancipation of Niger Delta (MEND), havien aconseguit reduir la producció petrolera un 30%. El govern i les multinacionals havien de negociar amb ells. Avui, dos anys més tard, la producció s'ha establert en gairebé 2,5 milions de barrils diaris, però la situació continua sent molt greu.

Avui, les companyies petrolieres actuen mitjançant *joint ventures*, al 50% amb l'Estat, cosa que els facilita la impunitat gairebé total per no fer front als danys humans i mediambientals que provoquen des de fa 50 anys. D'ençà que va acabar la guerra de Biafra (1970), en què la lluita pels recursos va jugar un paper important, la població del sud va perdre el poder de decisió sobre les seves terres, que van passar a ser potestat del govern federal i, per tant, de les multinacionals. Des de fa quaranta anys, doncs, els vessaments de petroli han estat constants i impunes. També ho ha estat la crema il·legal de gasos a cel obert o *gas flaring*, una activitat que genera pluja àcida, escalfament de l'atmosfera,

destrucció ecològica i malalties com el càncer o la leucèmia. Davant d'aquestes pràctiques, la població mai no ha rebut indemnitzacions ni ha gaudit d'una neteja profunda de les terres i les aigües. La situació és molt greu, injusta i impune. Les forces armades nigerianes són de les més cruels del continent i actuen amb la complicitat i la col·laboració de més de mil companyies privades de seguretat que treballen per a les multinacionals. Això ha generat una espiral de violència i repressió, àmpliament denunciada per Amnistia Internacional i Human Rights Watch.

Un Estat fallit

El delta del Níger és una zona militaritzada, pobre, amb infraestructures comunicatives, educatives i sanitàries molt deficitàries i governada per una classe política molt corrupta i violenta que controla el negoci del petroli, tant el legal com bona part de l'il·legal. El resultat és esfereïdor: Nigèria és gairebé un Estat fallit, una estructura gegantina que es manté per justificar les transaccions energètiques internacionals. Les xifres ho palesen: l'any 2010, el 40% de la producció de petroli nigerià era per als EUA. Per a l'Estat espanyol, representava el segon importador de gas (un 20%) i el sisè de petroli (11%). Tot això ens fa pensar que com més valuós és un país per als interessos energètics dels governs occidentals, menys informació ens arriba.

L'abril de 2011 es van celebrar eleccions legislatives dels estats federats i presidencials. El 16 d'abril, Goodluck Jonathan, del Partit Democràtic del Poble (PDP), i 32,3% a favor del general Muhammadu Buhari, musulmà del nord i antic dictador (1983-85). És la primera vegada que un fill del Delta del Níger és elegit president i que les observadores internacionals consideren que les eleccions han estat netes. El poble nigerià, però, en discuteix la transparència.

Quan es va conèixer el resultat, la violència va esclatar brutalment a l'interior i al nord del país. Molts no estaven d'acord amb la victòria d'un líder del

sud. No és pas la primera vegada que passa. Grups de joves van causar matances i destrucció. Van cremar barris sencers. Es van produir centenars de morts, es parla de més de mil. Segons les autoritats federals, també hi ha 65.000 persones desplaçades. Goodluck Jonathan va fer una crida a la calma, esgrimint com a advertència l'espectre de la guerra de Biafra. L'escriptor Wole Soyinka va dir que la violència postelectoral estava planificada. En tot cas, es va fer evident, novament, la gran tensió existent entre el nord i el sud de Nigèria. Una violència que, en el decurs d'aquest primer any de presidència de Jonathan, s'ha anat mantenint i, a estones, agreujant.

IL·LUSTRACIÓ:
Contra

– *“Nigèria és gairebé un Estat fallit, una estructura gegantina que es manté per justificar les transaccions energètiques internacionals”*

– Al llarg de 2011, Nigèria va viure una espiral de violència que moltes analistes han considerat la més greu d'ençà que va acabar la guerra de Biafra el 1970. El balanç són 3.000 persones mortes i 10.000 ferides en 120 actes terroristes, sobretot al centre i al nord, inclòs un atemptat suïcida amb bomba a la seu de les Nacions Unides, el mes d'agost, que va provocar almenys divuit morts. La majoria dels atemptats s'atribueixen a la secta islamista Boko Haram. Els atacs han arribat a ser especialment cruents durant el Nadal i han causat centenars de morts dins les esglésies, les comissaries de policia i altres objectius civils. Fruit d'això, Jonathan ha declarat l'estat d'excepció a quatre estats del nord.

El rostre de Boko Haram

Però, què és Boko Haram? Va néixer el 2002 com un grup islamista pacífic, però aviat va ser manipulat per la classe política del nord. Les seguidores de la secta eren universitàries, religioses i joves a l'atur sublevades per la pobresa i la corrupció que, a la vegada, volien un estat islàmic i l'establiment de la xaria. Algunes d'aquestes persones estaven

vinculades a famílies de l'oligarquia *hausu*. El 2009, el líder Mohammed Yusuf va ser detingut i assassinat en una comissaria; i la violència va esclatar. Els seus acòlits van atacar la policia, l'exèrcit i els càrrecs polítics. Tots ells musulmans, val a dir. La repressió policial va ser molt cruenta: es van produir centenars d'assassinats extrajudicials. Des d'aleshores, es creu que el nucli del grup existeix, tot i que no se sap quina és la seva força real. La impunitat, com de costum, ha emparat la policia fins avui.

Però, què hi ha realment darrere de Boko Haram? El cap de l'exèrcit nord-americà a l'Àfrica, Carter F. Ham, ho té claríssim: Al-Qaida. Per a la resta d'especialistes, és més incert. Hi ha diverses hipòtesis. Algunes remarquen que els atemptats han fet més víctimes musulmanes que cristianes. Segons aquestes, els atacs van contra el poder, sense matisos religiosos. No oblidem que la gent que segueix el grup va ser víctima d'una repressió policial salvatge i que els símptomes de descontentament social al nord (com a tot el país) augmenten realment –i, també, de manera simbòlica– d'ençà que la presidència l'exerceix un representant del sud. D'altres diuen que el terefons podria ser la lluita pel poder entre les elits polítiques i militars. Les del nord musulmà podrien hissar aquesta bandera de conveniència en accions violentes per desgastar Jonathan i, potser, arribar a forçar la tensió fins a provocar una guerra civil, com l'any 1967. Per a d'altres, sota aquest nom, podrien actuar diverses organitzacions mafioses, algunes de les quals del sud-est, amb l'afany, també, de provocar un cop d'estat militar que dividís el país. Sigui com sigui, la qüestió important és: quins poders internacionals donen suport a les elits locals?

Canvis incipients

La violència al nord contrasta amb una relativa calma al sud, al delta del Níger. Tot i que amb menys intensitat que els anys anteriors, persisteixen els segrestos, els enfrontaments amb les forces de l'ordre i el robatori de petroli, a petita i a gran escala. Goodluck Jonathan ha declarat en diverses ocasions que la pau s'ha restaurat al delta i que la zona ja és

segura per a les inversions. Segons el president, el programa de l'amnistia està progressant. Després de seguir uns cursos de formació ja s'han graduat 20.192 exmilitants i s'han acomplert els objectius de la primera fase de l'Amnistia Non Violence Trainig Programme. També es treballa per millorar algunes infraestructures de la zona. No obstant això, aquests fets no serviran de res si el procés no es completa amb un repartiment equitatiu de la riquesa generada pel petroli entre la població del delta, la fi de la repressió i el respecte total pels drets ciutadans i mediambientals, cosa que, de moment, encara sembla lluny.

Pel que fa a la justícia mediambiental, durant el 2011 també s'han produït algunes notícies importants. A l'estiu, l'ONU va fer públic un nou informe, més solvent que el que s'anunciava un any abans. El text apuntava que netejar Ogoniland costaria 30 anys i 706 milions d'euros. Cal recordar que Shell no opera en aquesta regió des de mitjans dels 90, però que la contaminació d'aigües subterrànies, platges i rierols o és antiga o està provocada per vessaments i accidents posteriors o bé prové dels oleoductes que creuen la zona i els pobles dels voltants. Quin seria el cost i el temps que caldria per netejar la resta de regions del delta, on l'activitat extractora no ha cessat des de fa 50 anys?

La lluita de Bodo

També és significativa la sentència de la High Court de Londres de l'agost passat, que responsabilitzava Shell de dos vessaments de petroli produïts el 2008 a Bodo, Ogoniland. Quan van succeir, l'empresa va aplicar l'estratègia habitual: al·legar sabotatge i no aturar-los d'immediat ni netejar els vessaments, cosa que va fer augmentar la magnitud del desastre. Els vessaments van durar setmanes i mai no s'ha fet una neteja adequada. Amnistia Internacional i el Centre per al Medi Ambient, els Drets Humans i el Desenvolupament (CEHRD) van emetre un comunicat, el novembre, on demanaven que Shell es comprometés a pagar una suma inicial de 1.000 milions de dòlars per començar a netejar la contaminació al delta. L'informe *The true tra-*

“Paradoxalment, el primer productor de petroli de l'Àfrica no té refineries pròpies i ha d'importar la benzina d'Europa i dels EUA

gedy: delays and failures in tackling oil spills in the Niger Delta explica que la companyia Shell, que va presentar un balanç de beneficis de 7.200 milions de dòlars entre juliol i setembre 2011, inicialment va oferir 50 sacs d'arròs, mongetes, sucre i tomàquets a la comunitat de Bodo com a indemnització. Mentre el poble del delta del Níger aconsegueix petits avenços en la lluita judicial internacional, la devastació de la seva terra avança de manera inexorable.

Segons una investigació de l'organització Platform, juntament amb una coalició d'organitzacions no governamentals, esbossada a l'informe *Counting the cost. Corporations and human rights abuses in the Niger Delta*, Shell és sospitosa d'haver alimentat el conflicte armat al delta del Níger pagant centenars de milers de dòlars a grups armats a diferents pobles i comunitats, entre elles Rumuekpe, i de causar un cruel enfrontament entre membres de la mateixa comunitat, que va desembarcar amb 60 assassinats i una gran devastació de pobles.

De fet, ja existeixen proves que podrien implicar directament Shell en la repressió contra el poble *ogoni* als anys 90. Són informes confidencials i testimonis dels fets que mostren com la companyia, suposadament, pagava efectius militars per aturar els moviments pacífics de protesta a Ogoniland. Fins i tot, sembla que ajudava a planificar atacs contra poblacions sospitoses d'oposar-se a la multinacional. Convé recordar que, segons les activistes *ogoni*, les víctimes d'aquella repressió, que va culminar amb l'execució dels Ogoni Nine, entre els quals hi havia l'escriptor Ken Saro Wiwa, eren milers.

El final del laberint

El 28 de febrer de 2012, es va iniciar un important procés contra Shell a la Cort Suprema dels EUA. El cas és conegut

com a *Kiobel v. Royal Dutch Petroleum Co.*, gràcies al Dr. Barinem Kiobel, un dels nou líders *ogoni* executats, juntament amb Ken Saro Wiwa, el novembre de 1995. Segons aquest procés, Shell està acusada de complicitat en crims contra la humanitat, que inclouen tortura, execucions extrajudicials i altres violacions del dret internacional comeses contra el poble *ogoni* entre 1992 i 1995. El resultat d'aquest cas és clau tant per al delta del Níger com per a la jurisprudència contra la impunitat de les corporacions multinacionals arreu del món.

Ara per ara, el futur de Nigèria és molt incert i delicat. El 25% del pressupost de 2012 està destinat a la seguretat, és a dir: carta blanca per a la repressió impune. Això només garanteix la seguretat de les multinacionals en detriment de la llibertat i els drets del poble nigerià. Les forces de seguretat són especialistes en extorsió, tortura, detencions il·legals i execucions extrajudicials. És una societat al límit de la pobresa que, el mes de gener, ha organitzat un vaga general i s'ha manifestat al carrer, amb un cert èxit, contra l'increment de més del doble del preu de la benzina, mesura adoptada pel govern després de la visita de Christine Lagarde, directora de l'FMI. Paradoxalment, el primer productor de petroli de l'Àfrica no té refineries pròpies i ha d'importar la benzina d'Europa i dels EUA.

A la població nigeriana, li espera un 2012 amb més violència, més repressió i més injustícia. Això si l'estratègia de la tensió no esclata en una guerra civil. El problema és aquest al nord i al sud. Té poc a veure amb Boko Haram o amb el MEND i té molta relació amb el complex laberint que hi ha darrere la façana política que construeixen els interessos de les corporacions internacionals, els governs occidentals i els mitjans de comunicació.

Silencis de poder

Conseqüències del vessament de petroli provocat per les obres de Gitto Construzione Generali, a Bodo, Ogoniland

FOTOGRAFIES:
Xavier Muntanyà

El 20 de desembre de 2011, el delta del Níger (Nigèria) va patir el pitjor vessament de petroli de la dècada, a 75 milles de la costa, al municipi de Bonga. En una transferència rutinària, durant el transport d'un tanc d'una plataforma flotant, la companyia Shell va vessar prop de 40.000 barrils de cru a l'Atlàntic. Fruit de l'accident, les autoritats nigerianes han hagut de prohibir la pesca a la costa, una activitat clau per a les comunitats de la zona, que subsisteixen pescant.

El ressò mediàtic d'aquest accident ha estat ben diferent del ressò que tenen els vessaments quan es produeixen al continent europeu o americà. Les imatges del desastre ecològic al golf de Mèxic, l'abril de 2010, provocat per la petroliera British Petroleum (BP), per exemple, van donar la volta al món. També ho ha fet l'anunci recent de la companyia britànica d'indemnitzar amb 5.830 milions d'euros part de les afectades per aquell vessament de cru, concretament més de 100.000 demandants, una tercera part de les quals són gent pescadora que havia perdut el seu mitjà de vida. En

un comunicat, l'empresa responsable de l'explosió a la plataforma petroliera Deepwater Horizon ha puntualitzat, aquest mes de març, que l'acord no representa “una admissió de responsabilitat”. Si bé el judici contra BP ha quedat ajornat per ara, la petroliera té d'altres fronts oberts, entre ells, resoldre les reclamacions del govern dels EUA i dels estats del Golf.

En contrast amb l'exemple precedent, el silenci mediàtic que viu Nigèria es deu, en paraules del periodista Xavier Montanyà, “a la màgia mediàtica dels diplomàtics i de les multinacionals” i al fet que Nigèria amaga una cosa important: el *light sweet crude oil*, l'or negre, un dels petroli de més qualitat del planeta. El silenci interessat dels governs occidentals, denunciat al llibre *L'Or negre de la mort* (Empúries, Icaria, 2011), esdevé còmplice de les barbaritats que comet l'empresa Shell, l'operadora principal del delta del Níger des de 1937. És clar que tot té una explicació: Nigèria exporta el 20% del seu petroli a Europa i el 31% del seu gas natural a l'Estat espanyol.

Primer pou de petroli del Delta. 1956. Oloibiri, estat de Bayelsa

Instal·lació de gas flarió a Akala-Olu a mans de l'empresa AGIP

Tim Jackson:

“No es preveu cap solució significativa”

FOTOGRAFIA
ROBERTO

L'economista anglès Tim Jackson és professor de desenvolupament sostenible a la Universitat de Surrey (Anglaterra). A 'Prosperidad sin crecimiento' (Icària, 2011) proposa algunes mesures globals per fer una transició cap a una sistema que respecti els límits ecològics del planeta tot conservant un bon nivell de benestar. Un dels obstacles d'aquesta agenda per al canvi és la creació contínua de deute, dogma ben arrelat en l'economia del creixement.

Carles Masia

entrevista@setmanaridirecta.info

Quines són les principals propostes de Prosperidad sin crecimiento?

Es tracta de canviar l'estructura de les inversions i fer que, a la llarga, s'inverteixi en els tipus de tecnologia que necessitem per ser més sostenibles ambientalment i socialment i fer que puguem viure millor d'una manera menys materialista. Aquest canvi d'estructura afectaria específicament el sector financer, ja que no podria externalitzar els riscos de la seva inversió sobre el sector públic. D'altra banda, ens hem de plantejar quines empreses existeixen i quina classe d'activitat fan dins de l'economia. S'hauria de passar de la producció massiva de béns materials –que ha estat la base de la nostra economia en el passat– a la provisió dels serveis que necessitem per viure: educació, sanitat, serveis socials, oci...

Creus que el capitalisme verd o l'anomenat Green New Deal és compatible amb les teories que propugnen el decreixement econòmic?

El Green New Deal és una bona idea que ha agafat força amb la crisi, tot i que no podrà resoldre tots els problemes que tenim. Prové d'una idea encara més antiga, que diu que, quan hi ha un període de recessió financera, els governs han d'invertir per estimular la recuperació econòmica. Cal invertir en allò que és correcte, és a dir, en les tecnologies que ens permetran fer una transició cap a una economia sostenible. En aquest sentit, les dificultats vénen quan l'economia es basa en el deute, perquè fa que s'hagi de créixer constantment per poder retornar els diners més endavant. I així no es pot sortir mai del cercle viciós.

“S'hauria de passar de la producció massiva de béns materials a la provisió dels serveis que necessitem per viure: educació, sanitat, serveis socials, oci...”

En les teves obres, també fas èmfasi en la redistribució de la riquesa. Podries imaginar unes mesures coherents en aquesta direcció que es poguessin aplicar a Europa ara mateix?

Aquesta qüestió abraça un ventall molt ampli de mesures. Per exemple, es poden apujar els impostos als rics per transferir riquesa als pobres, o bé subvencionar els sectors productius que contracten persones pobres en detriment d'altres que no ho fan. El problema, però, és que els grans programes per estimular l'economia van en la direcció con-

trària: pretenen enfortir el sector financer i les grans corporacions privades. De fet, això són mesures antiredistributives. Per contra, es podria usar aquesta despesa per donar suport a les comunitats locals, promoure les energies renovables a petita escala o aplicar un programa de millora de l'eficiència energètica dels habitatges existents. Es tractaria de mesures redistributives perquè la majoria de població que viu en habitatges que tenen un mal aïllament és pobre i, de passada, també es promouria la transició ecològica.

Continuant amb la redistribució de la riquesa, què en penses de les polítiques que s'estan aplicant en alguns estats sud-americans?

Tenen molt sentit. El model sud-americà és diferent, fins i tot si ens referim a noves formes de capitalisme. Tenen recursos que pertanyen a l'Estat i poden decidir com els redistribueixen. Així, per exemple, els ingressos procedents del petroli veneçolà s'usen per promoure que algunes fàbriques canviïn de model de propietat i passin a pertànyer a les persones que hi treballen. En definitiva, són formes de redistribuir la riquesa d'una nació i tenen èxit a l'hora de crear un bon nivell de vida, sobretot si tenim en compte que la seva renda *per capita* encara és relativament baixa en comparació amb les economies occidentals.

Un altre punt important és el control del sistema financer. Globalment, quines eines tenim per regular-lo?

No existeixen solucions màgiques, però penso en una combinació de mesures que podrien servir. Per començar, no pot ser que les grans empreses externalitzin els riscos mediambientals i que, al final, això ho acabi pagant la gent a través dels impostos. S'ha de regular, perquè la ciutadania ha estat pagant els danys mediambientals durant dècades. Una eina molt clara és taxar les transaccions financeres i

tiva per al problema del deute”

crear un fons que es pot usar per al desenvolupament, pagar deutes i invertir en noves tecnologies. D'altra banda, també s'haurien de prohibir algunes pràctiques especulatives que acaben provocant inestabilitat i les bonificacions que reben molts directius a curt termini per negocis que, a la llarga, tenen efectes negatius. Tot això seria un paquet de mesures convencionals per controlar el sector financer, però crec que també caldria construir un model diferent. Ara mateix, hi ha un nínxol d'inversions ètiques que ha de competir per sobreviure amb la resta de fons d'inversió, que són ambientalment i socialment degradants. Per això caldria crear bones condicions per aquest mercat embrionari d'inversió ètica i donar-li suport.

—
“Les societats modernes han creat institucions que han afavorit sistemàticament els comportaments competitius i egoistes”
 —

Alguns mecanismes existeixen fa temps (banca ètica, taxa Tobin, prohibició dels paradisos fiscals, etc.), però creus que realment hi ha la voluntat política de permetre que aquestes propostes avancin?

Encara es pensa que es pot salvar el model de desenvolupament i tornar on érem fa uns anys, però, de fet, és impossible si es comencen a imposar programes d'austeritat. No hi ha cap teoria econòmica que expliqui com tornar a generar creixement a partir de la reducció de les inversions públiques. Al final, això acaba creant més dèficit. Potser els líders polítics actuals no ho reconeixen, però ja és hora de crear altres tipus de lideratge. Per exemple, si ens fixem en Venècia, el que ha passat allà té molt a veure amb un canvi de lideratge, perquè Chávez va arribar amb un paquet d'idees per canviar les coses. Per contra, molts estats d'Europa encara pensen que anem prou bé i que som a temps de recuperar el creixement econòmic si donem suport a les institucions financeres, recapitalitzem la indústria i retallem la despesa social. Però encara que tot això s'aconseguís, crec que tornàrem al punt de partida equivocat perquè seria insostenible.

Des d'una òptica més filosòfica, afirmes que els avenços en les societats estan més relacionats amb la cooperació que no pas amb la competició. Aquesta és la principal via d'optimisme per canviar les coses?

Com a mínim, les dues tenen el mateix grau d'importància per explicar els canvis. I això, filosòficament, està molt ben documentat. Hi ha una tensió entre comportaments egoistes o competitius, d'una banda, i altruistes o cooperatius, de l'altra. A més, hi ha una altra conflicte entre comportaments innovadors i tradicionals. Penso que l'ésser humà conviu amb

aquestes tensions i organitza les societats basant-se en això. Les societats modernes han creat institucions que han afavorit sistemàticament els comportaments competitius i egoistes i també la cerca de la novetat. I ho han fet precisament perquè aquests tipus de comportaments són necessaris per mantenir el sistema funcionant. Aquestes institucions han creat el desig de la novetat i consumidors hedonistes que només volen més coses i aquest és el tipus de gent necessari perquè l'economia rutlli i es continuï fabricant coses. Això no té sentit, però això cal una nova classe d'institucions que anivellin els comportaments egoistes amb els altruistes i la novetat amb la preservació de la tradició, les societats i el medi ambient. És un argument filosòfic, però també hi ha teories psicològiques que l'avalen. A banda, està relacionat amb les institucions econòmiques, perquè tenen aquest contrast entre la tradició —una visió a llarg termini— i un model individualista que promou la cerca ràpida de la novetat que, bàsicament, és erroni.

A peu de carrer, molta gent pensa que, per exemple, es podria retallar la despesa militar per destinar-la a educació i sanitat. Ara mateix, a Europa, hi ha algun govern disposat a fer-ho?

Precisament, a Grècia, s'estan produint aquesta mena de debats arran de la crisi del deute, que recaurà sobre la ciutadania durant dècades. Llavors, caldria preguntar-nos quina part d'aquest deute val la pena. És a dir, és legítim endeutar-se per invertir en armament, que no contribueix al benestar de la població? A Anglaterra, el govern està retallant en serveis socials bàsics i això provoca que s'erosionin les condicions de

prosperar de les comunitats. El govern anglès dóna suport al sector financer i privat perquè entén que ens permetran tornar a l'antic model econòmic, alhora que retalla les inversions destinades a la població que té menys recursos. És una política d'austeritat molt desigual que té un fort impacte sobre els pobres. En principi, el sector militar forma part d'un paquet de sectors afectats per la disminució de la despesa pública, però no conec cap exemple de polítiques clares que apostin per reduir específicament la despesa militar.

Pel que fa a Grècia, no creus que és poc realista pensar que acabi pagant el deute?

Tenim un nombre molt limitat d'opcions. Caldria que Grècia canviés les condicions del deute recuperant l'economia pública, cosa molt difícil si el que s'està fent és consolidar el sector privat. Hi ha una llei econòmica que diu que no pot existir una situació en què tant el sector públic com el privat eixuguin el deute, excepte si hi ha un mercat d'exportació massiu i creixent, cosa que només alguns estats poden complir. Per tant, el sistema que tenim no preveu cap solució econòmica significativa per al problema del deute.

—
“Antropològicament, les nostres societats s'han basat en el deute durant els últims 5.000 anys i això repercuteix sobre l'organització social”
 —

De fet, ja hi ha estats que han apostat per trencar aquest cercle viciós i plantejar-se no pagar el deute, com ara l'Equador de Correa.

Què passa quan et negues a pagar? És una qüestió molt interessant. Hi ha molts aspectes relacionats, com ara quines són les condicions en què et pots negar a pagar un deute per poder mantenir la sobirania nacional. No existeix una resposta fàcil. Antropològicament, les nostres societats s'han basat en el deute durant els últims 5.000 anys i això repercuteix sobre l'organització social. Però les que es van mantenir estables i van perdurar eren les que tenien alguna manera de perdonar el deute, mentre que les que no tenien mecanismes d'aquest tipus eren més inestables i acabaven desapareixent. I potser ara ens trobem en un punt semblant. Pel que fa a Grècia, és molt difícil trobar una solució mitjançant les vies convencionals. Com es pot salvar aquesta economia seguint les regles?

Potser, el problema de fons és que, a vegades, no es poden trobar solucions sense trencar les regles...

Les regles ens han portat a aquest punt. Ja ho deia Einstein: no pots solucionar un problema si penses seguint els mateixos paràmetres que van generar el problema.

Errenteria-Orereta: transitant per la democràcia directa

El municipi guipuscoà d'Errenteria, governat per Bildu i Ezker Batua, engega un procés participatiu per implicar la població en la presa de decisions sobre els aspectes més importants de la vida del poble. Més de 1.500 persones i entitats del municipi ja han intervingut en assemblees i trobades per definir les

necessitats que s'han de canalitzar a través de les actuacions acordades amb les representants del consistori. El procés, que du el nom d'Herri Bizia, pretén cohesionar la ciutadania i fer-la protagonista en la construcció d'una gestió pública radicalment justa, harmònica i democràtica.

Amb el procés Herri Bizia, Errenteria pretén activar la participació ciutadana

Més de 1.500 veïns i veïnes han pres part en la radiografia del poble iniciada a la fi de l'estiu

Àlex Romaguera
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Errenteria (en èuscar, Orereta) és, amb 39.315 habitants, el tercer municipi més poblat de Guipúscoa. Situat al quadrant nord d'aquesta província basca, limitat a l'oest per Hernani, al sud pels pobles navarresos d'Arano i Goizueta, al nord per Lezo i a l'est per Oiartzun, acull una de les experiències democràtiques més importants de la història recent d'Euskal Herria.

Conegut com Herri Bizia (Poble viu), el procés engegat per l'equip de govern actual, sorgit dels comicis del maig passat i que integren Bildu i Ezker Batua, dinamitza centenars de persones, entitats i plataformes veïnals mitjançant assemblees on es debaten les demandes al voltant de la gestió del municipi. Un "exercici de visualització" amb el qual el consistori pensa convertir la població en subjecte actiu a l'hora de definir les polítiques que s'han d'implementar a Errenteria en els diferents àmbits. Per les seves impulsores, aquests aspectes no sols s'han de plasmar en els pressupostos, sinó també en les dinàmiques d'empoderament i de participació encaminades a enfortir la trama humana i la convivència al municipi guipuscoà.

Acupuntura urbana

Herri Bizia va néixer a les acaballes de l'estiu, moment en què quinze associacions de barri van començar a debatre les ordenances fiscals i a elaborar una "radiografia del poble". La majoria de les qüestions plantejades a les trobades tenien relació amb la mobilitat, els manteniments rutinaris, la recollida d'escombraries o els aparcaments per vehicles. Temes que, lluny d'exigir grans inversions, es poden considerar mesures d'"acupuntura urbana" vinculades a la qualitat de vida.

Els regidors i les regidores fan tallers per compartir inquietuds i assajar noves formes de consens

Aquest procés va culminar en una assemblea oberta el dia 3 de desembre de 2011, en què més de 300 persones van posar en comú les línies mestres d'aquesta experiència transformadora i el pla per desenvolupar-la durant la legislatura actual. Les conclusions de les reunions, ampliades a comerciants, empresariats i altres col·lectius del municipi, han servit a l'Ajuntament per aprovar els pressupostos d'aquest any

2012 i establir els mecanismes perquè la ciutadania pugui participar en totes les decisions que es prenguin a partir d'ara. Per fer-ho possible, però, ha reestructurat la seva organització a fi de garantir el treball veïnal, respondre a les necessitats dels barris i facilitar noves tecnologies perquè tothom pugui fiscalitzar l'activitat i canalitzar les propostes sobre temes concrets. Noves formes d'entendre l'acció política a les quals s'ha afegit la simplificació de la burocràcia, l'estalvi del 30% de les arques públiques, una rebaixa dels salaris i també la constitució de consells assessors on les entitats poden plantejar les seves demandes. Concretament, s'ha creat un consell de Medi Ambient i un d'Escola, que se sumen als existents d'Euscar, d'Urbanisme, d'Igualtat i de Cultura, amb els quals es vol "estimular la participació, la transparència i la proximitat".

Finalment, la reorganització de l'Ajuntament també ha inclòs jornades on tots els regidors i les regidores i els equips tècnics municipals han après a compartir inquietuds i, a través de jocs i de tallers d'expressió corporal, han assajat noves formes de consens.

Horitzó 2025

Fruit dels primers acords amb les entitats, l'Ajuntament ha aprovat un

primer paquet de mesures en medi ambient, com ara la protecció dels espais naturals, la Setmana de la Mobilitat o l'augment de les partides per arranjar els camins rurals a Zamalbide, que tindran unes condicions més adaptades a les necessitats de la zona. També ha engegat nous plans pel coneixement de l'euscar, la creació d'un Departament de la Igualtat, el canvi de les llums per disminuir el consum energètic o les obres per facilitar l'accés a diversos equipaments públics.

A tot plegat, i coincidint amb l'assemblea del desembre passat, que va servir per confeccionar els pressupostos i executar les primeres decisions, el consistori va presentar el Pla Estratègic Errenteria 2025. Un cartipàs que, amb el lema *Herri bizia etorkizunaren bidean* (Poble viu en el camí cap al futur), involucra la població a construir l'arquitectura del municipi pels anys venidors a partir dels exemples que tenen lloc a Sant Sebastià, Irun, Pasaia i altres ciutats basques. Així ho han entès les assemblees i les entitats veïnals, que, a través dels consells temàtics, dels plenaris i de les noves tecnologies, contribueixen a fer que Errenteria esdevingui un referent democràtic al servei de la justícia i del progrés d'Euskal Herria.

PARLEM AMB JULEN MENDOZA, ALCALDE D'ERRETERIA PER BILDU

“La participació és l'instrument més eficaç per a una bona governança”

Julen Mendoza,
actual alcalde
d'Errenteria

Què us empeny a plantejar el projecte 'Herri Bizia'?

Sorgeix en el context de les darreres eleccions municipals, en què Bildu va tenir uns grans resultats gràcies a la unió de les forces *abertzales*, però també per la defensa d'una altra manera de fer. I això significa connectar amb la ciutadania facilitant-li canals de participació. Entenem que l'Ajuntament, com que és la institució més pròxima als ciutadans, pot canalitzar com cap altre ens les seves demandes. La participació, lluny de ser un eslògan, és l'instrument més eficaç per a una bona governança. Herri Bizia neix amb aquesta finalitat.

Les demandes principals han estat referides a la quotidianitat. No plantegen un canvi de model?

S'anirà veient amb el temps. El procés

que va cloure el desembre passat era un primer tast per escoltar la gent. La clau és crear una cultura de participació, que trigarà a arribar perquè venim de 28 anys de govern socialista, durant els quals s'ha funcionat amb unes rutines determinades. Per tant, requereix treball, formació i compartir experiències entre totes i tots, sabent que la responsabilitat és compartida entre el consistori i la ciutadania.

Quin dels col·lectius participa més en el procés?

A les assemblees de barri, hi predomina la gent gran més que no pas la joventut, que sol participar en consells com el de Medi ambient o el de Cultura. En canvi, en els d'Igualtat o Urbanisme, el perfil és força divers. Depèn, doncs, dels àmbits sectorials.

Amb els pressupostos aprovats, quins mecanismes de participació heu establert?

Després d'adaptar l'organigrama als nous temps i d'aprovar els comptes a partir de les aportacions de tothom, ara estem en la fase constructiva. Hem engegat el Pla Estratègic 2025 i eines per al control de l'activitat municipal. A les comissions informatives, convidem entitats i persones a títol individual perquè opinin sobre la gestió d'un tema concret, a banda de ser el màxim de transparents en els comptes públics. I pel que fa a les consultes populars, les plantegem com a culminació del debat i el fonamental és assolir el consens entre les diverses sensibilitats.

Com s'insereix en el procés participatiu el nou cicle polític que viu

Euskal Herria?

Des del punt de vista de l'esquerra *abertzale*, ens obliga a defensar que un altre model de país passa per governar des d'un altre paradigma. Al marge que, sabent que la violència i el sofriment han colpejat la nostra població, necessitem de la ciutadania per avançar en la resolució democràtica del conflicte.

Quin full de ruta estableix el Pla Estratègic 2025?

El Pla Estratègic 2025, presentat a finals de l'any passat posa les bases per decidir cap a on hem de caminar, fora dels condicionants electorals i d'acord amb l'objectiu de donar un tomb a les taxes d'atur i a la resta d'indicadors negatius. És feina de totes.

Patrimoni immaterial

FOTOGRAFIA: Carlos Castro

S embla que s'ha adormit. I que no li ha costat gaire agafar el son. No s'ha tret ni la gorra. Un bon cartó i el braç i la mà com a coixí. Potser ha estat un atac de son a mig camí, però em decanto més aviat per una aturada tècnica precipitada després d'un dinar copiós. Encara que tampoc es poden descartar problemes mecànics o de combustible, tan recurrents a l'illa caribbenya durant els anys de plom del període especial. Relax a l'estil cubà, una reinterpretació molt aconseguida de la migdiada ibèrica. Amb un punt més descarat, a la intempèrie, *caribbean style*. Una imatge que podria valer per postular la migdiada com a patrimoni immaterial de la humanitat. Si ho són els castells, per què no la migdiada? A la Unesco tenen molta feina, però són molt sensibles a les diferents manifestacions culturals.

En qualsevol cas, el nostre estimable camioner no està gens preocupat. Conduïx un vehicle amb aspecte d'haver participat en mil batalles, segur que ha transportat gent d'una punta a l'altra de l'illa a la seva confortable part posterior. També haurà servit per tragar tot tipus de mercaderies. La xapa abonyegada de la part posterior contrasta amb

una cabina gairebé immaculada. És com un camió de joguina de mida natural. Segurament, el vehicle va arribar a l'illa abans de la revolució: té aspecte de camió americà dels anys 40, probablement un Ford. Des del fred de Detroit a les càlides tardes caribenyes. Després de mil i una reparacions, continua donant guerra i honorant els seus aplicats dissenyadors. El comptakilòmetres ja ha fet una volta sencera, però la junta de culata continua resistint.

Està tot tan ben posat que la imatge llueix com una foto publicitària. Podria servir per anunciar una agència de viatges o una campanya de seguretat vial: *Si tens son, fes una pausa!*. La il·luminació matisada d'un dia mig ennuolat i la força de la composició simètrica em fan sospitar fins a quin punt és una foto preparada. L'eixamplament del tub d'escapament, per exemple, coincideix exactament amb la corba que fa el cos del conductor, de les espatlles als malucs. Tot a lloc. Un cop de sort per al fotògraf. Una d'aquelles fotos que, mig segon abans de desaparèixer, ja saps que seran de les millors que has fet.

Juny Brullet

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Neix 'madrid15m', el periòdic de les assemblees

No hi ha dubte que vivim en un moment molt particular pel que fa als mitjans de comunicació: d'una banda, molts mitjans estan tancant per raons econòmiques, mentre d'altres es mantenen com poden o es traslladen a Internet i uns altres, senzillament, no acaben de trobar el seu lloc i viuen una existència simbòlica com si es tractés d'un etern brindis al sol.

No obstant això, davant d'aquesta situació, tal vegada la millor notícia i, per descomptat, la paradoxa més gran, és el creixement i la consolidació de mitjans que provenen de l'esfera alternativa o, fins i tot, la creació de noves plataformes d'informació potenciades sempre des de la base social.

Aquest és el cas de *madrid15m*, publicació que, després d'un número 0 inicial, emergeix a la Comunitat de Madrid amb l'ànim

de difondre i facilitar la cohesió del moviment del 15-M, sense intentar atorgar-se cap representativitat específica sobre ell.

La iniciativa va sorgir de l'Assemblea Popular del barri madrileny de Villaverde i, actualment, està consensuada per 23 assemblees locals, totes elles nascudes en el si del moviment del 15-M. El periòdic, que s'inicia amb caràcter mensual i és de distribució gratuïta, compta amb un primer tiratge de 50.000 exemplars, finançats a través de bons populars de cinc euros.

La publicació és a tot color i consta de setze pàgines ben aprofitades a través d'una maquetació eficaç i una estètica clara que se serveix dels colors per diferenciar les seccions. L'equip de redacció està format per persones voluntàries i pretén ser rotatiu, tant per propiciar l'horitzontalitat com per evitar qualsevol mal

ús de l'eina informativa.

Les seccions que componen el periòdic són: *Madrid, barrios y pueblos*, dedicada a la informació de la comunitat i a les lluites locals; *Temas*, on s'analitzen les qüestions d'actualitat; *Estado español*, *Opinió* i una *Entrevista* que tanca la publicació.

El tema central d'aquest número 1 de *madrid15m* està dedicat a l'anàlisi de la recent reforma laboral com a "retrocés històric" i, entre altres notícies, les manifestacions estudiantils a València, els disturbis a Atenes i el desallotjament de l'acampada Occupy London.

El periòdic compta amb una pàgina web a través de la qual es pot ampliar la informació i descarregar lliurement el PDF de cada número. La web és www.madrid15m.org. Llarg vida a aquest nou mitjà de comunicació alternativa. ALFONSO LÓPEZ ROJO

PREMSA

Coca-cola predica el 'bonisme' a través de la premsa generalista

El diumenge passat, dia 4 de març, mitjans generalistes com *El País* o *El Mundo* van encantar un suplement especial (sic) de vuit pàgines a les seves edicions que, sota la capçalera *#Razonespaparecer*, imitava una publicació informativa convencional en tots els aspectes. El suplement, elaborat per Prisa Revistas, en cap moment adverteix que el contingut informatiu es tracta d'un producte publicitari elaborat per la marca Coca-cola amb el propòsit de donar continuïtat a la campanya que va iniciar el 2011 per celebrar els 125 anys d'existència de la beguda refrescant. Una campanya

que espem com mai la vella fórmula publicitària de Coca-Cola, basada en el *bonisme* i que està adquirint formes cada vegada més sofisticades, com demostra la cre-

ació de l'anomenat Institut de la Felicitat l'any 2008. En aquesta línia, el contingut *periodístic* del suplement abunda en la successió d'articles que destaquen de forma

pelegrina la suposada bondat de les persones com a motor per arreglar els problemes del món. Així, trobem textos que destaquen casos com el d'una dona pensionista que va retornar una cartera que contenia 16.000 euros; o el de la religiosa, anomenada *monjaflautista* (sic), que va participar en la paralitització d'un desnonament; o el cas del bisbe de Solsona (Lleida), que ha decidit baixar-se el sou per fer donacions socials.

Al costat d'al·lusions a la crisi econòmica, l'estètica juvenil, l'esperit i els eslògans del moviment del 15-M també apareixen a la publicitat de Coca-Cola, tot i que cal

dir que no és l'única ni la primera corporació que ha utilitzat aquest moviment com a esker en les seves operacions de màrqueting. Basta recordar la campanya de Movistar que simulava assemblees de barri votant *democràticament* l'import del preu de la tarifa del telèfon mòbil, o esmentar la distribució massiva de llaunes que -com ha observat el periodista Juan Luís Sánchez- va fer Pepsi-Cola -d'incongnit i com a *donació*- a l'acampada de la Porta de Sol de Madrid per promocionar un nou sabor. I és que, en l'àmbit de les multinacionals, ja se sap: qui no corre, vola. ALFONSO LÓPEZ ROJO

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva teva per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental i Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpiritu.

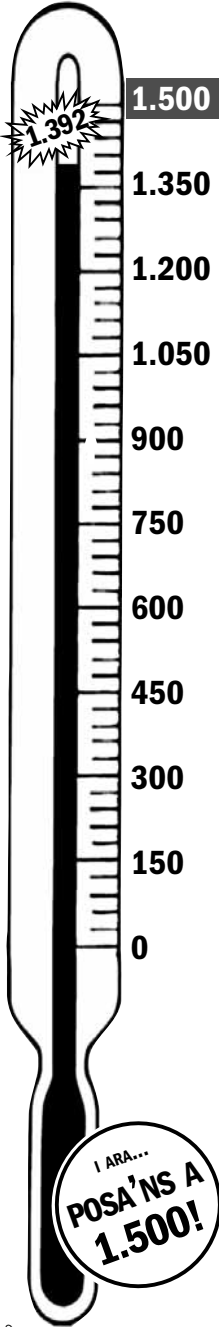
ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

A PARTIR DE DIMECRES 14 DE MARÇ, A LES 10H. DEL MATÍ,
**Si et subscrius a la Directa,
per només 5 euros més,
tindràs el llibre #RT15M**
LES 10 PRIMERES EL TINDRAN DE FRANC

Memòria gràfica d'una lluita que s'escampa
Una mirada col·lectiva i propera
Una veu coral de tots i totes
Una aproximació al #15M en imatges i tweets

RT#15M
connectades a la xarxa · coordinades a les places

16 de març, 23h!

La Ciutat Invisible
el Centre de Documentació dels moviments socials i
el Setmanari Directa: **Presenten:**
Balla, balla
Balla_nits!

Amb:
DJ Maiti
(salsa)
The Rigodonians
(boogaloo - funk - disco 70)
DJ In-DeCiSiOn / LaDinde
(techno-pop-dance, 80 - 90)
DJ Luna Martínez - R3LLIK
(house - electro - techno - breakbeat)

Al C.S.O l'Astilla, Av. Vilafranca 22 L1 Florida/Torrassa, L'H

Festa al CSO l'Astilla

Per autogestionar el local dels col·lectius:
**La Ciutat Invisible, Centre de Documentació
dels Moviments Socials i la Directa**

Divendres 16 de març. 23h.

**Av. Vilafranca 22
L1 Florida o Torrassa
L'Hospitalet de Llobregat**

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Rosselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Regent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredosos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · Parada a la UdG. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Lliegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Biotiga · Ramon Llull, 6 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Dis-trivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jornet · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres .....euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ORIENT MITJÀ · UN INFORME D'AMNISTIA INTERNACIONAL DENUNCIA L'ÚS DE FINS A 31 FORMES DIFERENTS DE TURMENTS

El règim sirianà ha aplicat mètodes de tortura “mai vistos fins ara”

Nico Lupo Sonnabend
Beirut

L'article 53.2 de la nova Constitució siriana, aprovada per referèndum el 27 de febrer d'enguany enmig d'un clima de violència, especifica que cap persona “serà torturada o tractada de manera humiliant; qualsevol que actuï d'aquesta manera serà castigat segons el que dicta la llei”. Aquest article ha estat violat de manera reiterada i sistemàtica pel règim del partit Baas des que va començar la repressió de les protestes, el març de l'any passat. El testimoniatge de dinou persones sirianes que es van escapar del país és un relat esgarrifós dels diferents mètodes de tortura utilitzats per les forces de seguretat, segons l'informe fet públic aquesta setmana per Amnistia Internacional (AI), el més complet publicat fins avui i que abraça des del març de l'any passat fins aquest febrer.

La nova Constitució siriana, aprovada el febrer, especifica que cap persona “serà torturada o humiliada”

El govern sirianà, que va ratificar la Convenció Contra la Tortura l'any 2004, ha utilitzat “mètodes mai vistos fins ara” per reprimir la seva ciutadania un cop detinguda. Al ha desglossat fins a trenta-un mètodes de tortura diferents, “amb l'aparent coïncidència i consentiment de les instàncies més elevades de l'Estat”. Les tortures solen ser utilitzades com a mesura de càstig, d'intimidació i de coerció per aconseguir algunes confessions, o simplement per enviar un missatge d'avertència a qualsevol que gosi manifestar-se. Al també adverteix de denúncies no confirmades sobre assassinats i segrestos per part de les forces oposidores de persones que han donat suport al règim obertament.

“Mentre un em torturava, els altres prenién el te”

Les tortures començaven en el moment de la detenció. “Estàvem traslladant dos ferits quan els membres de la Intel·ligència Militar ens van atrapar”, explica l'activista Tareq, de 27 anys i provinent de la ciutat de

Conferència d'Amnistia Internacional sobre la crisi de drets humans a Síria, el passat octubre, al Harper Memorial Library de Chicago.

Taurus. “Els ferits van ser executats al moment” i la resta van ser “colpejats violentament”. Abd al-Baset, que va ser detingut als lavabos de la mesquita d'Omri, va ser agredit per “deu, quinze o vint persones”. “Sagnava de manera tan abundant que no arribava a veure res”, continua aquest informàtic de Dera'a de 41 anys. Els primers moments de detenció s'anomenen de “recepció”. Les persones detingudes, que poden passar fins a 24 hores a la intempèrie completament nues, són colpejades reiteradament amb pals, culates de fusell i cables elèctrics. No importa l'edat: Najati, de 65 anys i detingut a Homs, va ser alliberat amb una costella trencada i després d'estar dempeus deu hores seguides, “fins que em vaig desmaiar”, afirma.

Les tortures augmenten d'intensitat a mesura que el grau d'implicació a l'oposició de la persona detinguda és més gran. A algunes, se'ls aplica la coneguda *bisat al-rith*. A Ghazi, un decorador de 22 anys originari de Dera, el van lligar sobre una taula de fusta articulada: “Mentre doblegaven el meu cos en forma de V, aprofitaven per colpejar-me”.

Mentre un el pegava, els altres prenién el te o fumaven cigarrets. “El procés dura una mitja hora”, relata Tareq, “el teu cap es va ajuntant a poc a poc amb els peus”; al mateix temps, les torturades senten un dolor profund a l'esquena.

Les tortures físiques són acompanyades de les psicològiques. Les detingudes musulmanes eren obligades a resar agenollades davant d'un pòster de Bashar al-Assad; la majoria de detingudes sentien els crits de les persones que eren torturades 24 hores al dia. Un oficial va orinar sobre un reclus que va dir que tenia set; un altre va haver de presenciar com colpejaven el seu pare durant 45 minuts, i un tercer explica que el van obligar a veure la violació d'un altre detingut.

Condicions deplorables de reclusió
Mentre l'enviat especial de l'ONU i de la Lliga Àrab, Kofi Annan, demana l'obertura d'un diàleg entre el govern i una oposició que s'hi nega, la gent detinguda és confinada en unes condicions lamentables. Al-Shami relata que “en una cel·la estandard, érem 70 persones”. “60 estàvem estirats com sardines i els

altres deu es mantenien dempeus”, explica. Les persones recluses només podien anar al lavabo dos cops al dia, en espais de trenta segons o dos minuts, i les racions de menjar es limiten a pa mullat, patates i, ocasionalment, llenties.

Els carcellers ruixaven amb aigua la gent detinguda i el terra i hi aplicaven descàrregues elèctriques

Els relats més esgarrifosos són els de les testimonis que expliquen l'ús regular d'electroxocs o les violacions rectals amb tot tipus d'instruments. Els carcellers ruixaven amb aigua la gent detinguda i el terra de la cel·la i, després, hi aplicaven descàrregues elèctriques. Un dels testimonis explica que havien de “ballar” i no podien evitar les descàrregues. Altres relats recollits per AI narren que inserien ampolles trencades o

broquetes metàl·liques a través de l'anus de les persones recluses.

I així fins a trenta-un maneres diferents de torturar. AI va parlar amb les dinou testimonis a Jordània, un cop exiliades. La majoria d'elles van ser detingudes més d'una vegada, però només una minoria durant manifestacions. Podien ser arrestades a l'aeroport mentre esperaven volar a Qatar, mentre intentaven creuar la frontera amb Jordània o mentre s'amagaven a casa d'una amista o familiar. Les tortures han estat una pràctica estesa a Síria des de la dècada dels vuitanta, però es van fer més esporàdiques a partir de finals dels noranta.

AI denuncia “el sistema d'impunitat que regnava” en el moment que es van cometre aquests crims i que probablement es manté i demana “investigar i perseguir els crims contra la humanitat” perpetrats. L'ONG afirma que ha rebut “els noms de més de 6.500 persones mortes”, tot i que el nombre podria ser més elevat. Només durant el més de febrer passat, a partir del dia 4, quan la Xina i Rússia van aplicar el seu dret de vet, un mínim de 1.100 persones van morir a Síria.

DARREN LEOW

, roda el món

ALEMANYA · LA POLICIA I EL GOVERN NEGUEN EL FENOMEN I PROHIBEIXEN LES MANIFESTACIONS ANTIFEIXISTES A LA ZONA

Schöneweide o el barri neonazi de Berlín

Roger Suso
Berlín

El carrer Brückenstraße, situat al barri berlinès sud-oriental de Schöneweide, és, des de fa uns anys, el centre de la violenta escena neonazi de la ciutat. En poc més de sis-cents metres, des de l'estació S-Bahn Schöneweide fins a Siemensstraße, es concentren fins a deu punts de la infraestructura nacionalsocialista. A la zona, antic barri obrer degradat, també hi destaca la presència de pintades i adhesius al mobiliari urbà amb simbologia ultradretana i amb la Pantera Rosa -nou símbol ultra, després que l'usés el grup armat Clandestinitat Nacionalsocialista (NSU).

El lloc més destacat i concorregut és la taverna Zum Henker, oberta fa tres anys per un conegut neonazi d'origen anglès. L'altre punt calent de la Brückenstraße és una botiga de roba on s'instrueixen activitats *airsoft* (un joc d'estratègia de simulació militar) i on es ven material com porres extensibles i esprai de pebre. Hexogen, que és el nom de la botiga, és propietat de Sebastian Schmidtke, president del partit neonazi NPD a Berlín. Schmidtke, nascut l'any 1986, també resideix al mateix carrer i és un dels principals líders i ideòlegs de l'Autonome Nationalisten (Nacionalistes Autònoms), una facció obrerista militant que copia l'estètica del bloc negre, usurpa les imatges del Che Guevara i el mocador palestí i segueix els postulats de l'istrasserisme, tot deixant enrere els caps rapats, les caçadores bomber, les camises Lonsdale i Thor Steinar i les botes

L'Autonome Nationalistes copia l'estètica del bloc negre i usurpa les imatges del Che i el mocador palestí

milolars. Com afirma el grup d'investigacions Antifa-Berlin, al mateix carrer, també s'hi localitzen una fonda (Zur Haltestelle) i una botiga de comestibles i quiosc (GetränkeMarkt), registrats a nom de l'activista neonazi Thomas Barutta, que també és l'amo d'El Coyote, un local de *stripease* situat a Edisonstraße, la continuació de Brückenstraße. Així mateix, al voltant d'aquest carrer, també hi ha dos bars més on els sectors identitaris entren i surten constantment, el Balla-Balla i el Zum Eisenbahner. Seguint Edisonstraße, podem tro-

Taverna nazi Zum Henkel, amb les portes i finestres protegides amb planxes metàl·liques. La imatge està presa d'amagat

bar la sala de concerts Dark7side, on també hi ha un estudi de tatuatges. Com apunten el veïnat i els grups activistes, en aquesta sala, s'hi han dut i s'hi duen a terme desenes de concerts i festes de Rock Against Communism (RAC) i *hate-core*. Una illa de cases més enllà, hi ha una llibreria enorme i barata, anomenada Der soziale Buchladen (La Llibreria Social) i regentada per persones de l'NDP que van començar la seva militància a l'escena neonazi de l'antiga Alemanya de l'Est.

'Zones nacionals alliberades'?

La idea que hi ha darrere la transformació i l'evolució de Schöneweide és l'establiment del que la militància neonazi anomena *zona nacional alliberada* (*nationale befreite Zone*), un indret autogestionat habitat per neonazis i simpatitzants, on s'ha expulsat la comunitat estrangera i jueva i part del veïnat opositor i que treballa en xarxa per establir el Quart Reich. Les *zones nacionals alliberades*, que des de l'altra banda de la trinxera es coneixen com a *no-go areas*, zones prohibides o territoris comanxe (per la preocupació inherent per la possibilitat que hi hagi violència en visitar-les), tenen el seu origen a l'Alemanya posterior a 1990.

Aquestes àrees pretenen ser una mena d'Estat dins l'Estat, un contrapès tercerposicionista i pro-selitista a les institucions existents que serveixi per proporcionar alternatives econòmiques i socials a la població civil. El primer precedent de zona nacional alliberada és a Berlín l'any 1990. Amb la caiguda del mur, membres del partit neonazi Nationale Alternative (NA) van ocupar, amb finali-

Es cerca crear una 'zona nacional alliberada', autogestionada, sense població estrangera ni jueva i sense oposició

tats politicosocials, l'edifici número 122 del carrer Weitlingstraße, al barri de Lichtenberg. L'experiment a Weitlingstraße, que va provocar el sorgiment del grup Nacionalistes Autònoms antiantifa, va durar dos mesos, fins que l'edifici va ser desallotjat per la policia, que durant l'operació va requisar di-

verses armes i material de propaganda. No obstant això i malgrat el desmembrament d'NA el mateix any a causa del cas Michael Kühnen -dirigent neonazi i homosexual-, l'experiència de Weitlingstraße 122 ha trobat continuïtat a Brückenstraße i també a la italiana Casa Pound.

La intimidació, l'amenaça, l'insult xenòfob i, fins i tot, l'agressió a immigrants, opositores polítiques, periodistes i activistes antifeixistes no és un fet aïllat a Schöneweide, com reporten des de fa anys els moviments socials, les plataformes ciutadanes del barri i Gregor Gysi, un diputat del partit socialista democràtic Die Linke i líder del seu grup parlamentari al Bundestag, que manté una oficina d'atenció ciutadana a Brückenstraße. L'activitat marró al districte també ha estat reportada, en el marc de l'operació *Blitzkrieg*, per Nazi-leaks.info, una web vinculada a Anonymous.

Per la seva banda, el partit neonazi NPD, amb representats a alguns parlaments regionals, nega qualsevol vincle amb la violència i el terror, però està més que provat que dona un suport molt ampli -tant intel·lectual com logístic- a la creació de *zones nacionals alliberades* i a les activitats que s'hi

desenvolupen. La connexió NPD-Brückenstraße ha quedat més que demostrada i, per acabar-ho d'adobar, el fenomen del barri de Schöneweide no existeix segons el govern i la policia, que no permeten que les manifestacions en contra de les estructures neonazis transcorrin per Brückenstraße amb l'argument que violen el dret a la privacitat de Schmidtke, president de l'NDP.

Tot i que, a finals de febrer, Angela Merkel es va disculpar públicament pels errors de l'Estat per no evitar el terror neonazi de l'NSU, que va deixar un rastre d'una desena d'assassinats de persones d'origen turc entre els anys 2000 i 2007 (DIRECTA 251), hi ha evidències àmplies que suggereixen que la ultradreta alemanya ha estat celebrant les morts, en lloc de condemnar-les.

Així, mentre el debat públic sobre l'NSU, la connivència estatal i el rol de l'NDP en el cas disminueix lentament, l'NDP i Nacionalistes Autònoms continuen bastint i teixint les seves estructures a Schöneweide de manera inalterable i amb total impunitat. Si durant els anys 30 Prinz-Albrecht-Straße va ser l'epicentre del nazisme a Berlín, l'any 2012, Brückenstraße ho és del neonazisme.

R.S.

L'ARÀBIA SAUDITA · LES INSURRECCIONS VEÏNES PREOCUPEN UNA MONARQUIA QUE PROHIBEIX QUE LES DONES VOTIN O CONDUÏXIN

Una revolta d'estudiants universitàries sacseja l'opinió pública saudita

La retallada de serveis, entre ells el de neteja, a la universitat del rei Khaled, a Abha, ha provocat l'inici de les protestes, que s'han estès als campus de tot el país.

Marc Almodóvar
El Caire

Una protesta per la retallada dels serveis universitaris està sacsejant amb força el sud de l'Àrabia Saudita. La revolta de les joves estudiants de la Universitat del Rei Khaled, a Abha, ha sobrepassat els murs del campus universitari i ha provocat reaccions dels responsables monàrquics de la regió d'Asir. El que va començar com una petita protesta s'ha convertit en una autèntica insurrecció estudiantil amb un horitzó encara per definir. El component femení de les protestes en un dels països amb més desigualtat de gènere ha sorprès l'opinió pública de l'hermètica monarquia saudita.

L'origen es troba en les protestes d'un grup d'estudiants de les facultats d'Arts i Educació al campus femení de la universitat, el dimecres 7 de març, contra les retallades als serveis bàsics de l'entitat educativa. La direcció de la universitat va cancel·lar el servei de neteja fa dues setmanes amb l'argument que les estudiants havien de tenir més cura del campus. Les

noies, que denunciaven la pudor de les escombraries acumulades, van considerar l'acció com "un insult" contra els seus drets. Les estudiants també es queixaven de la manca de cadires, que obligava que moltes d'elles atenguessin les lectures assegudes a terra, i del mal tracte generalitzat de la direcció universitària.

El rector va ordenar la intervenció dels membres de seguretat perquè va considerar que les noies estaven "provocant el caos" amb la seva protesta. Els guardes, tots homes, van colpejar les noies amb pals i empenes i van acabar ruixant-les amb extintors davant la sorpresa generalitzada de les estudiants. Una cinquantena de noies van resultar ferides i algunes desenes van haver de ser hospitalitzades. Es va rumorejant sobre la mort d'una d'elles a causa d'un atac nerviós, però la informació no ha estat confirmada posteriorment. La direcció universitària es va defensar amb l'afirmació que algunes estudiants havien atacat membres de la seguretat.

La repressió dels guardes va provocar un efecte en cadena rà-

pid. L'endemà a l'agressió, prop de vuit mil estudiants es van concentrar a les portes d'accés al campus. El que va començar com una protesta contra les retallades dels serveis es va convertir ràpidament en una manifestació per reclamar la dimissió del rector Rashed, que ocupa el càrrec des de fa més de tretze anys, i la fi de la corrupció al

La cancel·lació del servei de neteja al campus femení de la universitat d'Arts i Educació va originar la revolta

campus. Les protestes es van estendre solidàriament als campus masculins i milers d'estudiants van paralitzar la vida universitària amb una vaga massiva el diumenge 11 de març. Les estudiants, que encara mantenen el seu pols amb la direcció universitària, ara treballen, per primer cop, en la

formació de sindicats estudiantils independents.

Malgrat l'hermetisme informatiu, el tema ha colpejat l'opinió pública. El governador de la província, Faisal Ben Khaled Ben Abd el Aziz, va mirar de calmar la situació i es va reunir amb diversos centenars d'estudiants. Va garantir el dret de les noies a manifestar-se, però va insistir: "El primer és la seguretat". La direcció nega tenir responsabilitats en el cas de les escombraries, ho atribueix a una vaga de personal que ningú no ha anunciat i, sorprenentment, també afirma que no sap quines són les demandes de les estudiants perquè, diu, ningú no les hi ha comunicades formalment.

La condició femenina de les revoltades ha impactat una societat que, segons informes publicats recentment, se situava com la cinquena del món amb més desigualtat de gènere el 2011. Només era superada, seguint aquest ordre, per Mali, el Pakistan, el Txad i el Iemen. De fet, era l'únic país que assolía un zero en empoderament polític de les dones. Les pressions forçaven el rei Abd el Aziz a anun-

ciar, l'any passat, que les dones tindrien dret de participar i de votar en les properes eleccions municipals, el 2015. També va tenir ressò internacional la campanya d'un grup de dones saudites per reclamar el dret de conduir, negat per la paternalista i patriarcal legislació local. A més, Human Rights Watch va denunciar, recentment, el vet saudita a la participació femenina en competicions esportives. Utilitzava com a títol de l'informe la descripció d'esport femení que va fer un xeic saudita: "Les passes del diable".

Les protestes universitàries coincideixen amb el primer aniversari de la convocatòria cibernètica, que intenta seguir el camí revolucionari de Tunísia i Egipte, d'un dia de ràbia al regne saudita. Amnistia Internacional denunciava que, si fins ara es considerava que hi havia hagut un únic detingut durant la manifestació de l'11 de març de 2011, Khaled Al Johani, s'han descobert almenys quatre detencions més practicades aquell mateix dia i una sisena detenció dels dies previs a la convocatòria. Tot i que es creu que hi podria haver més persones detingudes i que algunes d'elles han estat sotmeses a tortura, sols una d'elles ha comparegut davant un tribunal especial per terrorisme en tot un any. Un centenar més de persones van ser detingudes al llarg de tot l'any, relacionades amb protestes de l'oposició. La insurrecció política està instal·lada a la regió petrolera del Qatif, propera a Bahrein, on des de fa mesos es produeixen forts enfrontaments que les autoritats locals atribueixen a la majoria xiïta i a un complot iranià. Els locals, però, denuncien marginació política, tot i ser la principal font econòmica de tot el regne. Riad també observa amb preocupació que la inestabilitat política al Iemen provoqui un ascens de la influència de la minoria Huthi al nord del país, oposada als interessos saudites. En aquesta zona, s'ha denunciat la presència de milícies ortodoxes sunnites presumptament finançades per Riad.

agro-cultura
La revista de la producció ecològica i l'agroecologia

Amb informació tècnica i actual
Compromesa amb el nostre sector
Arrelada en el territori

La publicació que t'ajuda
en la teva pràctica
professional

subscriu-te a
l'agricultura
ecològica

L'Espai de Recursos Agroecològics - Tel. 93 878 70 35 - info@agro-cultura.org - www.agro-cultura.org

Impossible

apunta't a
l'ecologisme social

www.ecologistesenaccio.cat

ECOLÒGISTES

COL·LECTIU RONDA

assessorament JURÍDIC
a PERSONES i entitats
d'economia SOCIAL

www.ronda.coop

terra d'escudella

Per reserves
truca al
93 422 16 13

C/ Premià, 20 baixos, Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Jordi Pons 'Taràntula', lluïta fins al final

Cinc anarquistes van ser assassinats al Camp de la Bota el 14 de març de 1952 després d'un judici de gran envergadura. Coincidint amb aquesta trista efemèride, es vol donar a conèixer més la figura d'un d'aquests lluitadors per la llibertat, Jordi Pons i Argilés, àlies 'Taràntula'.

ARXIU FAMILIA JORDI PONS ARGILÉS

Foto inèdita, cedida per la família de Jordi Pons Argilés, de la pluma que va fer a mà el maquí a la presó Model de Barcelona.

En aquesta doble pàgina apareixen per primer cop unes quantes pinzellades sobre la figura de Jordi Pons Argilés, àlies 'Taràntula'. Ja que fins al moment havia sortit nombrat a varis llibres però no existeix cap estudi en profunditat i contrastat del maquí. La informació que tot seguit s'exposa ha estat recopilada i treballada per en Pere Miralles membre de la Marxa Homenatge als Maquis. El 14 de març, el 'Taràntula', juntament amb Ginés Urrea Peña, Pere Adrover Font 'el Iaio', José Pérez Pedrero 'Tragapanes' (de només vint-i-tres anys) i Santiago Amir Cruanyes 'Sheriff', tots ells anarquistes que van lluitar contra el feixisme fins al seu últim alè, van ser els darrers afusellats pel règim franquista a l'espai del Camp de la Bota, on actualment hi ha el famós Fòrum de les cultures. Darrere d'ells, una llarga llista de 1.717 persones van perdre la vida a conseqüència dels judicis ràpids i sumàrrims, uns processos sense cap mena de garanties.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Durant la guerra civil, Jordi Pons Argilés va lluitar a la Columna Durruti. De molt jove, aquest pagès de professió,

nascut a la localitat de Puigverd de Lleida (Segrià) el 7 de setembre de 1912, va començar a militar a la Confederació Nacional de Treballadors (CNT) i a la Federació Anarquista Ibèrica (FAI) de Lleida. Com que era una persona culta, va

esdevenir membre de la secretaria de la CNT i un dels vocals suplents del Tribunal Popular el 1937.

La lluita com a únic camí

Un cop acabada la guerra civil, no li va quedar més remei que exiliar-se a França -concretament, a la ciutat de Nîmes-, però mai no va deixar d'estar en contacte amb els moviments llibertaris. Va ser un dels membres que van començar a fer incursions cap a l'altra banda dels Pirineus. El 1948, el localitzem al grup del berguedà Marcel·lí Massana, conegut com *el Panxo*. En gran part, van fer accions de sabotatge a les torres elèctriques amb detonadors que portaven des de França. En aquest sentit, era ben coneguda la frase de Ramon Vila *Caracremada*, natural de Peguera (Berguedà), que solia dir: "Una torre menys, un dia

menys de franquisme". Les accions es duïen a terme al llarg del riu Llobregat, des del seu naixement a Castellar de N'Hug (Berguedà) fins a la ciutat de Manresa (Bages), ja que, en aquells moments, la majoria de les colònies tèxtils es concentraven en aquests 46 quilòmetres. Les mestresses de les fàbriques solien ser famílies afins al règim, com era el cas de la família Rosal -propietària de la Colònia Rosal (Berguedà)- o la Pons -una família molt important que era propietària de la Colònia Pons, al terme municipal de Puig-Reig (Berguedà). És per

Francisco Martínez Maluenda *El Manyo*. Precisament aquest últim recorda que, a Jordi Pons, se li deia *Taràntula* perquè tenia una marca negra estranya a la cara, al costat del llavi, que en la terminologia mèdica s'anomena aranyes vasculars facials.

Detinguts a Barcelona

Pels volts de l'any 1949, la comissió de Defensa a l'exili i diferents membres dels grups d'acció van fer una reestructuració, arran de la qual Jordi Pons Argilés va passar al grup del *Cubano*, dirigit per Julio Rodríguez Fernández, també anomenat *T* (Talión). La idea era fer una baixada i començar a introduir gent llibertària cap al país per poder ampliar la lluita i, alhora, mirar de sincronitzar els grups de la muntanya i els de la ciutat. Però, malauradament, va coincidir amb un dels moments més repressius de les *fuerzas del orden*. Precisament en aquest context, es va produir un enfrontament entre els maquis del grup de Jordi Pons i la Guàrdia Civil al terme municipal de Sant Salvador de Guardiola (Bages), a la muntanya anomenada *Comú Nogueras*. Hi va haver un tiroteig que va provocar una desbandada de guerrillers, que van abandonar, entre d'altres, les armes, els explosius i les caixes de fulminants. Una carta datada l'1 d'octubre d'aquell 1949 que es van enviar la comissió de Defensa i l'exili explica amb detall la situació i les decisions pertinents. Una d'elles va ser que anessin cap a Barcelona. Així doncs, Jordi Pons i el també puig-

El 'Taràntula' va ser un dels primers llibertaris a iniciar les incursions des de França

això que algunes accions anaven encaminades, precisament, a pressionar o segrestar membres de l'empresariat addictes al règim i també la gent que explotava els milers de persones que treballaven en condicions infrahumanes a la majoria de les seves colònies tèxtils. Alguns dels companys de Jordi Pons van ser Antonio Torres *Gachas*, Jaume Puig *Tallaventres*, José Pérez Pedrero *Tragapanes*, Ramon Vila Capdevila *Caracremada*, Joan Busquets *El Senzill*, Mi-quel Quintana, Josep Sabatè i

El Tribunal Popular de Lleida, del qual Pons Argilés, 'Taràntula', va ser membre.

verdí Jaume Albana Morell van arribar a la ciutat, on van buscar amagatall en una barraca situada a la barriada Valero de Montjuïc. Mentrestant, els guerrillers que hi havia a Barcelona havien de dur a terme atracaments a bancs, empreses, *meublés* i altres indrets per

poder procurar-se mitjans per continuar la lluita. Però la policia, conscient de la situació, va iniciar una tasca frenètica de recopilació de dades, mitjançant les tortures a tota persona afí o simpatitzant al moviment o, fins i tot, a través de la detenció de metges que havien

atès guerrillers ferits. De seguida van arribar les emboscades als maquis. Finalment, la policia va arribar a l'amagatall del *Taràntula* i el seu company, que van haver de fugir. Jordi Pons se'n va anar a la casa de Domènec Ibars Rosset,

pràcticament a la frontera amb Sant Adrià de Besòs.

Però no només Barcelona va patir la repressió, la resta del territori també va viure les detencions, les tortures i els assassinats. Al Berguedà, per exemple, les integrants d'un grup d'ajuda als maquis van ser cosides a bales prop del Pont de Vilada (Berguedà) el 14 de novembre, després de rebre tortures durant quatre dies a la caserna de Berga. Hi van perdre la vida Joan Vilella, Josep Bartobillo i Josep Puertas; un d'aquests va dir que havia ajudat Jordi Pons.

La nit del 5 de novembre de 1949, un gran nombre d'efectius de la policia va encerclar la casa de Domènec Ibars Rosset, al carrer Guash, on s'amagava Jordi Pons. Després de destruir tota mena de proves inculpatòries, mentre la policia metrallava la torre, Pons va aprofitar un moment de pausa per rendir-se a canvi que deixessin en pau la família de Pere Adrover Font, que es trobava allà, amb ells. Es pot dir que, en aquest moment, va caure l'últim grup. Els van portar a la Jefatura i, després, a la presó Model, que a finals d'aquest any acollia 1.750 presoners, segons dades de la memòria anual.

Actes d'homenatge als Maquis:

IX Ofensiva Contra l'Oblit.
XV Marxa-Homenatge als Maquis
25 al 27 de maig
La Seu d'Urgell (Alt Urgell)
Alberg La Valira
maquisponent@gmail.com
Col·lectiu a les Trinxeres
<http://alestrinx.blogspot.com/>
Per tenir més informació:
<http://www.sindominio.net/marxa-maquis/>

Procés 658-IV-49: nou condemnats a mort, cinc afusellats

Sentència de l'execució dels cinc maquis al Camp de la Bota.

Va ser un dels judicis contra l'anarquisme amb més envergadura de la història de la resistència confederal. Fins i tot hi havia patrulles rastrejant els carrers a la caça de possibles persones sospitoses que intentessin alliberar els detinguts. El judici es va celebrar els dies 6 i 7 de febrer de 1952; hi havia un total de trenta anarquistes dels grups d'acció llibertària. Una galeria selecta de personatges odiats pel règim i buscats des de feia més de dos anys per la policia com: Antonio Moreno Alarcón *Cejablanca*, Pedro Meca López, Domènec Ibars Joanines *Rosset*, Miguel García García, Ginés Urrea Peña, Pere Adrover Font *el Iaio*, José Pérez Pedrero, Santi Amir Cruanyes *Sheriff* i Jordi Pons Argilés *Taràntula*. A tots ells, se'ls va obrir el procés número 658-IV-49 del Tribunal Especial per la repressió del bandatge i el terrorisme, amb un consell de guerra sumaríssim, és a dir, ràpid i abreujat. No va servir de res, doncs, la forta pressió diplomàtica ni actes

com el que es va dur a terme el 22 de febrer a París, a la Sala Wagram, sota el lema *Franco encara assassina!*, per protestar contra els crims del règim i en suport als onze condemnats a mort militants de la CNT a Sevilla i a Barcelona. L'acte, organitzat per la Lliga dels Drets de l'Home, va comptar amb la presència d'Émile Kahn i d'intel·lectuals importants com Albert Camus, Louis Guilloux, Jean-Paul Sartre, René Char, Ignacio Silone, André Breton, George Altman, Albert Béguin i d'altres.

Però, malgrat els esforços, se'ls va acusar de rebel·lió militar i es va col·locar en el mateix paquet les accions de la resistència llibertària, l'edició de la revista *Solidaridad Obrera*, les diverses accions armades o, simplement, el fet de formar part del Comitè Regional de Catalunya de la CNT.

Finalment, nou d'ells van ser condemnats a mort; als altres, se'ls van imposar penes de presó de més de trenta anys. La nit del 13 de març,

els nou homes van ser conduïts cap a les seves cel·les i, a últim moment, sense saber ben bé per què, quatre d'ells es van salvar de la pena màxima, potser per la pressió internacional. Antonio Moreno Alarcón, Domènec Ibars Joanines, Pedro Meca i Miguel García García van ser els escollits.

Alguns d'aquests supervivents expliquen que, quan la policia anava dient els noms dels condemnats a mort pels passadissos de les cel·les, ells responien al crit de "Visca la FAI" i "Visca la resistència"; mentre els absolts de la pena màxima responien amb les mateixes consignes. Abans de l'afusellament, se'ls va tenir set hores amb els clergues de la presó, que els intentaven fer confessar crims. Cap d'ells no va cedir, va explicar més tard un oficial de presó.

Jordi Pons, *Taràntula*, va deixar dit al company Joan Busquets: "Cal explicar que vam ser assassinats pel fet d'haver lluitat contra la tirania i per la llibertat del poble".

zine ma
aldia 12
el festival de cinema basc a barcelona

euskal etxea
barcelona

30

Festival de cinema basc a Barcelona

VOS i gratuïtes

Col·loqui posterior amb directors

De l'1 al 30 de març, a l'Euskal Etxea

01 | **Gartzot** | Animació
Col·loqui amb Asisko Urmeneta (director)

02 | **Kimuak** | Curtmetratges
Selecció de curts bascos
Al passeig del Born

08 | **Next Music Station: Lebanon** | Documental
Col·loqui amb Fermin Muguruza (director)

10 | **Azken bidaia**
El último paso | Documental
Col·loqui amb Iurre Telleria i Enara Goikoetxea (directors)

14 | **Urte Berri On, amona!**
Comèdia negra | Col·loqui amb Telmo Esnal i Montserrat Carulla (director i actriu)

+ info
www.euskal-etxea.cat
blog.euskal-etxea.cat

15 | **Flysch** | Documental
Col·loqui amb Alberto J. Gorritiberea i Asier Hillario (directors)

16 | **Arriya** | Drama
Col·loqui amb Alberto J. Gorritiberea (director)

17 | **Bertsolari** | Documental
Col·loqui amb Asier Altuna (director)

23 | **Bi anai** | Drama
Col·loqui amb Imanol Rayo (director)

29 | **Virgen Negra**
Curtmetratges
Col·loqui amb Raul de la Fuente (director)

30 | **Mugaldekoak** | Drama
Col·loqui amb Mireia Gabillondo i Fernando Bernues (directors)

, expressions

MÚSICA

Guitarres i poesia d'Alcoi

El grup del País Valencià Arthur Caravan presenta el seu segon disc

El grup del País Valencià tocarà el proper 15 de març a Barcelona.

Roger Bonastre
expressions@setmanaridirecta.info

Apunteu-vos aquest nom, Arthur Caravan, i també el títol del seu segon i darrer disc d'estudi, *Atles Enharmònic* (Música de Telers/Malatesta Records, 2011). Honestament, si no fos per les recomanacions d'amistats valencianes -des d'aquí, gràcies novament!-, poc o res en sabríem, d'aquest grup format per cinc alcoiàns impenitents, com a mínim aquí al nord del país on la *dictadura* musical de Barcelona reparteix benaurances i mastegots a parts iguals segons bufa el vent del gust mediàtic.

Per tant, amb permís del sud, podríem parlar en termes de descobriment o troballa i, en aquest cas, una de ben grossa. Anem al gra, *Atles Enharmònic* és un disc excel·lent, molt i molt recomanable, l'enèsima sorpresa musical del País Valencià. Només cal que visiteu el seu lloc web arthurcaravan.bandcamp.com i us el descarregueu, de franc o amb la contribució econòmica que considereu justa i adient. Fet això, comenceu per qualsevol cançó. Si dubteu, des d'aquí us proposem "Cançó de l'Alba", irresistible versió d'una composició original del també alcoià Hugo Mas dedicada a l'*Ovidi*, alcoià entre alcoiàns: la cançó arrenca rítmica i enigmàtica, amb el so del que sembla un metal·lòfon al damunt del qual

Pau Miquel Soler entona evocadores estrofes d'una gran bellesa i potència lírica, seguidament, arriben les guitarres, el baix i la percussió i, a partir d'aquí, la cançó ja no té aturador. Ara bé, també podeu començar per la melòdica i acústica "Himne de l'alegria", per l'energica, rockera i solemne "Majors i menors", pel *crescendo* atmosfèric -alguns en dirien *post-rock*- de "El dia de tots sants" o per l'elegant i serè comiat de "El bon dia", gran cançó per tancar un gran disc. Sigui com sigui, l'encertareu perquè *Atles enharmònic* és una obra d'una sorprenent solidesa i sofisticació, carregada de talent, de guitarres i de poesia urbana, farcida de moments memorables, captivadors. Quant al gènere o estil, la cosa fa de mal dir, deixem-ho en música popular d'avanguardia: estones rock, estones pop, estones folk...tot plegat, al servei d'evolucions instrumentals que semblen maldar per empènyer els marges de cada cançó una mica més enllà dels establerts. En aquest sentit, el disc ofereix la contemplació d'un paisatge musical ample i divers, tan psicodèlic i orgànic com la portada del disc, feu-hi una ullada.

El cert és que bandes com Arthur Caravan, Senior i el Cor Brutal o Marcel Cranc, entre altres, garanteixen el present i el futur de la música popular en català més enllà del principat; són propostes valentes -segons com,

Arthur Caravan

Atles Enharmònic
Música de Telers / Malatesta Records
MÉS INFORMACIÓ:
arthurcaravan.bandcamp.com

arriscades- que convé no deixar de banda. No debades, la recompensa és generosa: demanen poc i ofereixen molt.

Finalment, val la pena assenyalat que el disc ha estat finançat amb el ja conegut sistema del *crowdfunding*, per tant, ens trobem davant d'una altra iniciativa artística que esdevé realitat i sobreviu gràcies a la complicitat recíproca entre la gent que fa música i les seves seguidores, una veritable lliçió de compromís social amb la cultura o, si es vol, a l'inrevés, de compromís cultural amb la societat.

Arthur Caravan tocarà al Fantàstic Club de Barcelona el dijous 15 de març a les 21h. L'entrada és gratuïta.

TEATRE

Una obra de teatre on el públic té veu i vot

La companyia Stromboli ret homenatge als llibres 'Tria la teva aventura'

La companyia de teatre Strómboli ha portat aquesta original obra als escenaris

Mireia Chavarria
expressions@setmanaridirecta.info

Un munt de mans alçades que sostenen fulls amb la lletra A o B impreses; una actriu que, des de les butaques, fa el recompte de vots i proclama el resultat, i unes actrius que representen allò que el públic ha decidit democràticament. A les nostàlgiques dels llibres *Tria la teva aventura* els agradarà saber que la companyia de teatre Stromboli ha enginyat un espectacle teatral que permet que el públic esculli per on seguirà la història. Es tracta de *Gritos del más allá*, una representació que ret homenatge a aquesta mítica col·lecció infantil i juvenil que deixava que les lectores triessin com volien que continués el relat, abandonant-les a la seva sort en una intersecció de camins.

A diferència d'altres camps creatius com la pintura, la literatura o el cinema, les arts escèniques juguen amb l'avantatge de la copresència d'actriu i públic en un mateix espai físic. Si bé Cortázar ja va permetre que el receptor del relat fiqués cullerada en el destí dels personatges de *Rayuela*, les particularitats del teatre permeten que aquesta decisió es dugui a terme col·lectivament, acceptant la resolució majoritària. D'aquesta manera, l'espectacle que acull el Cafè-Teatre Llantiol transgredeix les fronteres entre la ficció i la realitat i redueix el decalcatge entre la gent que està sobre l'escenari i la que jeu a les butaques. Com una improvisació de jazz, l'obra es construeix a mesura que avança, posant en marxa mecanismes d'interacció i participació de totes les assistents. Així doncs, tot i veure's obligada a cenyir-se a les dues

Elige tu propia
aventura:
Gritos del más allá

D'Iván F. Mula
Direcció: Sergi Gómez
Cada dimecres a les 20:30h
al Cafè-Teatre Llantiol
Preu: 10 euros

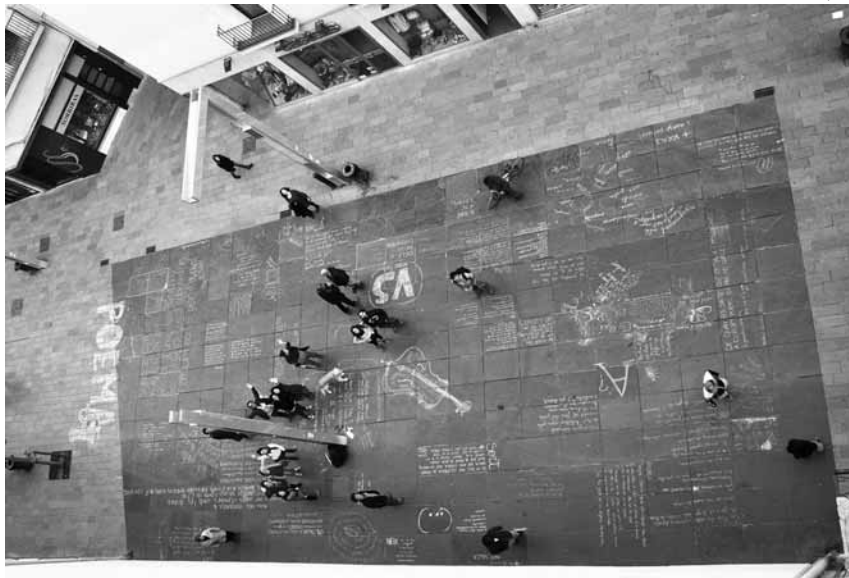
opcions que ofereix el text dramàtic i, per tant, no ser una entitat creadora, l'espectadora adquireix un nivell d'implicació en el text que és poc habitual, ja que té la potestat d'aixecar la mà i decidir què passarà.

En trencar amb la unidireccionalitat pròpia del relat convencional, la companyia Stromboli fa un pas valent cap a una nova forma de narrar i de crear, que té en compte el públic en la concepció de la peça teatral. No obstant això, amb una interpretació no gaire brillant i injustificadament gairebé completament en castellà, *Gritos del más allá* posa en escena un guió que no és gens original i que recorre als tòpics de les històries de fantasmes pròpies de la col·lecció *Tria la teva aventura*. Tanmateix, l'espectacle fa l'ullet a aquelles lectores que, en arribar al final del llibre, tornaven, encuriosides, a la primera intersecció que havien trobat. I és que, una vegada s'acaba l'espectacle, les actrius ofereixen la possibilitat de veure i viure què hauria passat si el públic hagués triat l'altra opció.

POESIA

L'Esquerda es torna a omplir de Versos Lliures

El Casal Popular de Granollers organitza la quarta edició del cicle de poesia exponencial, que s'inicia amb el 17 de març amb 'Vers en femení'

Vista aèria del resultat de l'acció poètica col·lectiva al centre de la ciutat, celebrada el passat diumenge 11 de març.

Joan Gener Barbany
expressions@setmanaridirecta.info

Diu: "Els versos són lliures perquè la paraula és allò que ens connecta de manera directa amb el que som. És la llibertat de dir, la paraula viva, la veu que commociona".

L'any 2009, l'Esquerda, el casal popular de Granollers, va engagar el cicle de poesia exponencial Versos Lliures amb la intenció de crear un espai popular per a la poesia catalana contemporània.

Després de tres edicions i amb el ressò d'una programació que destaca per la diversitat de les propostes que s'hi mostren, el cicle s'ha fet un lloc entre la poesia d'ara. Fins a 26 veus han omplert l'Esquerda amb els seus versos i han mostrat que la paraula dita pot formar part d'espais culturals alternatius.

El diumenge 11 de març, es va fer el prelude dels Versos Lliures. A mitja tarda, una cinquantena de persones van escriure, amb guixos i a terra, versos de les poetes que passaran per Granollers. Una acció col·lectiva a l'espai públic per difondre el cicle i "fer emergir la poesia d'allà on no ha de sortir mai: el carrer".

El cicle comença el dissabte 17 de març amb *Vers en femení*, la jornada inaugural que servirà per presentar el llibre *Màscara i reclams. 20 dones poetes interprenen Montserrat Abelló* (Curbet

Edicions, 2012), amb la presència de la mateixa Abelló. Després de la presentació, les participants del llibre, Mireia Calafell, Meritxell Cucurella-Jorba, Sònia Moya i Blanca-Llum Vidal, clouran la jornada amb un recital.

La part central del cicle són els recitals. Les parelles d'enguany seran: Albert Fornis i Silvie Rothkovic (22 de març), Eduard Escoffet i Martí Sales (19 de març) i Jaume Pons Alorda i Mireia Vidal-Conte (12 d'abril). El 19 d'abril serà el torn del recital *Vallès VS Vallès*, una idea de l'organització que aplegarà sis poetes dels vallesos. A la banda Oriental, Santi Montagud, Esteve Plantada i Joan Gener i, a l'Occidental, Josep-Ramon Bach, Xavi Grimau i Roc Casagran. Una nit on la poesia fondrà els dos vallesos en un de sol.

Cal sumar-hi, el 14 d'abril, un Complement Directe, una activitat literària paral·lela al cicle. Josep Pedrals presentarà *El romanço* d'Anna Tirant (LaBreu Edicions, 2012) i s'obrirà l'exposició obra del poeta visual Toni, que es podrà veure mentre duri el cicle.

Enguany, per mantenir i fer viable l'autogestió del cicle, l'Esquerda ha apostat per aconseguir una part del pressupost mitjançant el micromecenatge a través de la plataforma Verkami. Es poden fer aportacions fins el dia 20 d'abril. El dilluns 12 de març, 44 persones havien aportat 635 euros. L'organització és

Versos Lliures, cicle de poesia exponencial

Del 17 de març al 29 d'abril
Recitals de poesia.

Entrada lliure
Organitza: Casal Popular l'Esquerda.

+INFO: <http://cicleversoslliures.blogspot.com>

mostra satisfeta de la campanya "perquè demostra que, a Granollers, hi ha interès per tenir un cicle de poesia estable, atrevit i popular basat en una cultura alternativa feta des del mateix poble".

Així doncs, els Versos Lliures esdevenen una plataforma per a la poesia catalana contemporània, un conjunt de recitals amb entrada lliure on tot està pensat perquè hi hagi una connexió directa entre la paraula viva i l'escolta activa.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

La primera màquina

Roger Costa Puyal

La construcció de les piràmides i la seva perfecció van ser un prodigi si tenim en compte els escassos recursos tècnics de l'època, el segon mil·lenni abans de la nostra era. La gran piràmide de Gizeh, feta de 2.300.000 blocs de pedra, té una desviació a la seva base de només vint centímetres. Les piràmides van ser possibles gràcies a la utilització d'una quantitat ingent de mà d'obra, prop de cent-mil persones l'any. Moltes d'elles eren esclaves, moltes altres no o, com a mínim, no de la mateixa categoria. Un exèrcit tan gran de gent només es podia finançar i controlar amb grans fortunes i missions divines, les que tenien les monarquies dels faraons i les seves corts de sacerdots. Però aquests faraons no haurien pogut fer tot això si no haguessin viscut uns anys d'abundància que els van permetre dedicar tantes energies a coses tan fútils. L'època de bonança que van viure les fèrtils i relativament poc poblades valls del Tigris, l'Eufrates i el Nil a principis del tercer mil·lenni abans de la nostra era havia generat grans quantitats d'excedents agrícoles, de gra. La gestió d'aquests excedents havia portat l'escriptura, el desenvolupament de tècniques agrícoles, urbanístiques i de transport i la formació de grans fortunes.

L'aliança d'aquestes fortunes amb les castes sacerdotals havia portat a la imposició del poder diví dels faraons sobre les antigues religions, basades en els cicles naturals i en la reencarnació. Els faraons creien en la mort, però creien que es podia aconseguir la vida eterna. Molta gent va adorar aquesta religió.

Els faraons i la casta sacerdotal tenien tot aquest potencial ben controlat i gestionat, vivien bé i no temien cap perill. Van tenir temps d'estudiar la manera de crear el que Lewis Mumford va anomenar la primera

màquina de la història i, amb ella, es van dedicar a construir piràmides. Es veu que no tenien altra cosa a fer. Els rics són així. Aquesta màquina primigènica estava construïda amb persones i funcionava a la perfecció, si no tenim en compte l'exploració fins a la mort de milers de persones esclaves. La mà d'obra esclava era l'energia que movia les pedres; se'n gastava molta, però el faraó en tenia a dojo. Després, hi havia l'artesanat i la gent que es dedicava a treballs especialitzats, la feina de la qual era de molta precisió i perícia. Finalment, hi havia tota una casta de persones buròcrates i gestores, comandaments intermedis i ments pensants, que dissenyaven i dirigien les obres. Calia donar menjar -poc- i un lloc on dormir -malament- a tothom i calien diners, és clar. A més, tot s'havia de fer de pressa perquè calia acabar la piràmide abans que morís el faraó. Calia que tot funcionés i es coordinés a la perfecció per moure i col·locar tants milions de tones de pedra en molt poc temps. Calia que la cadena de comandament fos obediència immediata i perfectament i calia molta precisió i coordinació. Per tant, calia quelcom més que la força bruta per fer funcionar tot això. Segons Mumford, els faraons van comptar amb una nova mentalitat, una mentalitat de màquina, de moviments precisos, repetits i coordinats, d'ordres obediència a l'instant, de deshumanització. Aquesta mentalitat, que va fer possible la primera màquina, es va aconseguir amb la promesa insondable d'un futur millor, com sempre.

Des de llavors fins ara, s'ha desenvolupat molt i, avui, el maquinisme és present en tots els àmbits de la nostra vida. Però ens hi podem resistir, com van fer els treballadors de la ciutat funerària de Deir-el-Medina, que van protagonitzar la primera vaga de la història l'any 1.166 abans de la nostra era, a l'Egipte faraònic.

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 14 de març

De la política institucional al combat social: de la militància en partits polítics a la cooperació internacional
19h Ateneu de 9 Barris

C. Portlligat, 11-15.

Explicació de les experiències de persones, col·lectius i organitzacions que van intentar transformar el món des dels partits polítics i que, a causa de les rigideses de les institucions públiques i als problemes de democràcia interna de les organitzacions polítiques, van buscar noves formes d'acció, organització i participació.

Organitza: Ateneu de 9 Barris

Més informació: www.ateneu9b.net**Autonomia front el poder i l'Estat**

19h La Ciutat Invisible

C. Riego 35-37, baixos.

Els darrers mesos, amb l'emergència del moviment del 15-M, s'ha intensificat el qüestionament social de les formes de la política representativa que articulen la participació en els règims de govern actuals. El moviment ha llençat una crítica teòrica a la dominació política ("no ens representen") i a la dominació econòmica ("no som mercaderia") i, alhora, ha desenvolupat un esbós de crítica pràctica, un apunt d'organització del nou protagonisme social -democràcia directa? de base? comunitària? Introduïx Hernan Córdoba

Organitza: La Ciutat Invisible

Més informació: <http://laciutatinvisible.coop/ciutat/quan-ningu-no-ens-representa-cicle-de-tertulies-i-debats-sobre-lautonomia/>

Dijous 15 de març

Concert: El Huracán Cordobés

21h Kafeta de la revista *Barrio*
CSO La Gordíssima. Pons i Gallarza, 10. Metro L-1, Sant Andreu.

Xerrada debat sobre la crisi i el deute dels estats

19h Centre Cívic Pati Llimona

C. Regomir, 3, baixos.

Hi participaran: Iolanda Fresnillo i

Llengua i seducció. Jornades per la dignificació lingüística

FRAGA, 16, 17 i 18 de març

Fraga sempre ha estat considerada com la part dels Països Catalans més propera geogràficament a l'Estat espanyol. Jurídicament, forma part d'Aragó, té un català propi i únic de la ciutat i la seva societat està prou polaritzada entre la gent que se sent d'aquí i la que és més d'allà. Els casals Jaume I són els baluards de resistència de les que se senten catalanes allà on ser-ho no és fàcil. La proposta que ens expliquen és interessant i hem volgut destacar-la a les lectures de la DIRECTA. Programa: Divendres 16 de març Hotel Casanova (Av. Madrid 54) 21h Sopar i presentació del llibre *Llengua i emoció. 7 mirades sobre el goig de ser*, a cura d'Àngel Velasco i Quim Gibert, coeditors. Dissabte 17 de març Palau Montcada (c. St. Josep de Calassanç, 12) 10h Obertura a càrrec de Francesc Ricart, coordinador del Casal Jaume I de Fraga. 10:15h Ponència *Un món, dues literatures, mil punts de vista*, a càrrec de Francesc Serés, escriptor. Presentarà: Francesc Ricart. 11h Ponència *L'antisedució del genocidi*, a càrrec de Josep Maria Prim, assagista i autor del llibre *Contra la Franja. Crònica de l'agressió a la llengua, al Bisbat i al Museu de Lleida*. Presentarà: Quim Gibert, psicòleg. 12:15h Xerrada *L'experiència d'Escola Valenciana, federació d'associacions per la llengua*, a càrrec de Diego Gómez, en representació de l'entitat. Presentarà Àngel Velasco, filòleg. 12:45h Ponència *Renaixement de la llengua hebrea. Un model a seguir*, a càrrec de Tessa Calders, directora de l'Institut del Món Juic. Presentarà: Maria Eugènia Cabrera, hebraïsta. Programa complementari del cap de setmana. 17h Passeig per la Fraga antiga a càrrec de Joaquim Salleras, historiador. Punt de trobada: rotonda del Sotet. Diumenge 18 de març 10h Eixida Naturalista, amb José Luís Escuer, biòleg. Punt de trobada: rotonda del Sotet. Organitza: Casal Jaume I de Fraga, amb el suport d'Òmnium Cultural de Ponent, Fogaril i calaixera i Fundació Reeixida.

Més info: www.lleida.omnium.cat

Dani Gómez, membres de l'Observatori del Deute en la Globalització, especialitzats en qüestions relacionades amb el deute dels estats.

Organitza: Centre de Treball i Documentació (CTD)

Dissabte 17 de març

Jornades educatives: la secundària que volem
10h Aurea Social
C. Sardenya, 261.

Organitza: cooperativa educativa de coneixement integral
Més informació:
<http://jornadesceci.wordpress.com>

Mercat d'intercanvi al Poblenou

D'11 a 14h Rambla del Poblenou amb Pujades
Organitza: Troca9 (Assemblea Social del Poblenou)
Més informació: vazquezmartinisa-bel@gmail.com

Diumenge 18 de març

Mercat de segona mà a Ciutat Vella

De 16 a 22h

C. Carders, 12.

Organitza: TwoMarket Bcn

Més informació:

twomarketbcn@gmail.com**36è mercat d'intercanvi de primavera a la vila de Gràcia**

11h Plaça de la Virreina

Només hi ha una norma: no fer servir els diners. Imaginació!

Organitza: Ateneu Rosa de Foc

<http://ateneurosadefoc.wordpress.com/>**CALDES DE MONTBUI**

Divendres 16 de març

Concert: El Niño de la Hipoteca

20:30h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista

Corredossos de Baix, 1.

Més info: www.centredemocratic.cat

Diumenge 18 de març

Recital poètic 'Incerteses'

18h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista

Corredossos de Baix, 1.

Més info: incerteses.wordpress.com**Teatre 'La tienda de los suicidas'**

18h Stage, Escoles d'Arts Escèniques. C. Folch i Torres, 52.

Obra del concurs de teatre amateur

Taca'm. Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista

Més info: www.tacam.cat**GRANOLLERS**

Dijous 15 de març

Concert: Hot Train Trio

21:30h Anònims

C. Ricomà, 57.

Organitza: Anònims

Divendres 16 de març

Pile on 45. Gourmet DJ sessions

21h Anònims

C. Ricomà, 57.

Organitza: Anònims

Més informació: pileon45.blogspot.com**> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR**Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m² aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

Xarxa d'intercanvi a través d'Internet: www.volstens.org

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

El col·lectiu Reciclem-Reuse utilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

> EL TEMPS**DIJOURS 15**

L'anticicló es reforça a la vertical del centre d'Europa. Temperatures molt suaus a migdia i fresques a la nit.

DIVENDRES 16

Altes pressions, boires a les comarques interiors i en general sol a totes les comarques. Vents en calma.

DISSABTE 17

Alguns núvols baixos a punts del litoral i núvols mitjos a les comarques pirinenques i de Castelló.

DIUMENGE 18

Més núvols, més humitat i alguns ruixats durant la tarda al Pirineu de Lleida que, després, arribaran a Girona.

DILLUNS 19

Ruixats dispersos a les comarques de muntanya, amb temperatures més fredes de dia i de nit. Vent del nord.

DIMARTS 20

Encara ruixats al sud de Tarragona, Castelló i València. Núvols més trencats al nord. Més fred de nit.

Dissabte 17 de març

Presentació del llibre:

'Sabatè. Quinze anys de guerrilla urbana antifranquista (1945-1960)

18:30h Anònims

C. Ricomà, 57.

Llibre d'Antonio Téllez Solà. Editorial Virus.

Amb Tomás Ibáñez, històric lluitador llibertari, cofundador de la revista *Archipiélago* i coautor, entre altres, del llibre *Insurgència llibertaria. Las Juventudes Libertarias en la lucha contra el franquismo* i Patrick de San Pedro, de l'editorial Virus.

Organitza: Assembla Llibertària del Vallès Oriental i Editorial Virus

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dissabte 17 de març

Quart Aniversari de Ca'ls Karxofa

Celebració de l'aniversari de la cooperativa de consum ecològic i responsable

A partir de les 12h Fondo d'en Peixo

De 12 a 14h Activitats per a la canalla: tallers amb material reciclat i taller de maquillatge

13h Cançons i contes infantils amb Les i Els Mariatxis del Delta. Actuació de malabars amb *Joselito, el de la voz de oro*.

14h Dinar popular. Paella ecològica

17h Danses tradicionals amb Picacrestes

Concert de Grinsen (gralles i ball folk)

I també... mercat de productes ecològics i artesans, exposicions, cervesa artesana...

Organitza: Cals Karxofa

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Dijous 15 de març

Sopar tertúlia: Menjadors escolars ecològics i de proximitat

20h Terra Dolça

C. Enric Granados, 8.

Amb Neus Garriga, d'Entrepobles i membre de la Taula de Menjadors Escolars Ecològics, i Agnès Moia, tècnica de l'Ajuntament de Santa Eulàlia de Ronçana quan es van introduir els menjadors ecològics al municipi.

Organitza: CUP

Més info: www.santcugat.cup.cat

Jornada de formació de la PAH

CALDES DE MONTBUÍ,

Dissabte 17 de març

Amb la idea de continuar treballant per no deixar cap veïna sense casa i aripes que els bancs i les caixes siguin les que remenen les cireres, les PAH proliferen allà on calen, com a Caldes. El proper dissabte 17 de març, la PAH de Caldes de Montbui ha organitzat una jornada de formació, amb la idea de poder fer front als casos que se li presenten de manera més efectiva. La jornada comença a les 11h, amb representants històrics de la PAH de Barcelona, que explicaran la història de les PAH i les lluites actuals i faran una introducció a l'assessorament col·lectiu. A les 14h, aturada per dinar. A les 16h, tallers simultanis: autodefensa legal, a càrrec d'Eduardo Càliz, advocat del *legal team*; recuperació d'habitatges abandonats, a càrrec de la Guerrilla de l'habitatge. A les 18h, taula rodona sobre les experiències de la gent dels blocs Unnim de Terrassa i el 15-O de Barcelona, xerrada sobre la recuperació popular de blocs de pisos que són propietat de la banca. Lloc: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. Corredossos de baix, 1. Organitza: PAH de Caldes de Montbui

Més informació: <http://pahcaldes.blogspot.com/>

Divendres 16 de març

Xerrada-taller amb el col·lectiu

Brot Bord: 'Qüestionant la cultura de la monogàmia'

19h Casal Popular La Guitza

C. Migdia, 13.

Què és la monogàmia? És innata o és un pacte social? Com ens afecta socialment i personalment aquest sistema de relacions?

Organitza: Casal Popular La Guitza

Més informació: <http://laguitza.cat>

Nit temàtica: *Poderes salvajes: la crisi de la democràcia constitucional*

20h Casa de la Cultura

C. Jardins del Monestir

El llibre, de Luigi Ferrojoli, tracta sobre la democràcia constitucional i política, que té una estreta vinculació amb els drets fonamentals, que tuteïen les llibertats i les necessitats vitals de tots i totes. Aquest paradig-

Jornades de formació de la PLATAFORMA d'AFECTATS/DES per les HIPOTEQUES de Caldes de Montbui

Dissabte 17 de març de 2012

11 Xerrada: història, memòria i finalitat de les PAH. Taller d'assessorament col·lectiu. A càrrec de membres de la PAH de Barcelona.

14h Dinar popular per a les assistents

16 Tallers simultanis: De recuperació popular d'habitatges. A càrrec de la Guerrilla de l'habitatge. D'assistència legal. A càrrec d'advocats del 'Legal Team'

18 Taula rodona: De la reivindicació a l'acció. Experiències entorn els blocs recuperats del Bloc Trinitat de Terrassa i el Bloc 1584 de Barcelona.

Divendres 18 de març de 2012

El Top Manta Solidari col·labora amb la PAH (a la fira de l'olla i la caldera)

Lloc: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. EL CENTRE

Organitza: PAH de Caldes de Montbui. Més informació: pahcaldes.blogspot.com

ma, avui dia, passa per una crisi molt greu arran de la confluència de diversos factors de caràcter polític, institucional i sociocultural, que es visibilitzen més a Itàlia, però que presenten símptomes clars a tots els països. Presentarà Jordi Casas

Organitza: Universitat Internacional de la Pau

Dissabte 17 de març

Xerrada: 'Història de la Guitza i l'Esquerra Independentista a Sant Cugat del Vallès'

19h Casal Popular La Guitza

C. Migdia, 13.

A càrrec de militants de l'Ei de Sant Cugat del Vallès presents a les diverses etapes d'aquest projecte, anomenat Casal Popular La Guitza, que enguany fa nou anys.

El mateix dia a les 12h, s'ha programat un acte amb motiu del Dia de la Dona Treballadora, organitzat per la Coordinadora de l'Esquerra Independentista de Sant Cugat del Vallès. Hi haurà esmorzar popular i pintada de mural al carrer Sant Domènec.

Organitza: Casal Popular La Guitza

Més informació: <http://laguitza.cat>

Divendres 18 de març

Novè Aniversari del Casal Popular

La Guitza i Calçotada Popular

14h Plaça Pep Ventura

Organitza: Coordinadora de l'Esquerra Independentista de Sant Cugat

TERRASSA

Divendres 16 de març

Xerrada: 'Desigualtats socials i laborals'

20h El Kasalet

C. Societat, 4.

Més info: www.kasalet.org

Dissabte 17 de març

Xerrada presentació de l'editorial el Tigre de Paper

20h El Kasalet

C. Societat, 4.

Més info: www.kasalet.org

VALLVIDRERA

Dijous 15 de març

Estrena del documental

'Nahuas, 20 años después'

19h Sala d'Actes Centre Cívic Vallvidrera-Vázquez Montalbán

Es tracta d'un mig-metratge sobre la situació del poble nahua i altres pobles indígenes afectats per l'aplicació d'activitats de les empreses Repsol, Pluspetrol i Petrobras a la Reserva Territorial Nahua Kugakapori.

El documental pretén alertar de l'amenaça que viuen els pobles indígenes davant l'avenç de la frontera extractiva al Perú.

Organitza: Alerta Amazònica

Més informació: <http://alertamazonica.wordpress.com>

Sisè concert Solidaritat és força

AGRAMUNT, 17 de març

Punkrarrada autèntica des de la plana més estripada de Catalunya. Concert ja habitual on es reuneix la flor i nata del punk i s'aprofita per omplir les arques del projecte o col·lectiu que més ho necessiti. Programa: Atrako a mano armada; Fi-Asko, Gargamboig, Kabreo, Karbunko, Pànic, Pixamandúrries, Seguis mundo Toxicomano i un grup encara per confirmar. 17h Pavelló Municipal d'Agramunt. Organitza: Kamiloasetas Muskaria i Col·lectiu A Les Trinxeres

Més info: <http://alestrinx.blogspot.com>

6è SOLIDARITAT ÉS FORÇA
KAMILOSETAS MUSKARIA & COL·LECTIU A LES TRINXERES

17 MARÇ 2012
AGRAMUNT (LLEIDA)
17.00h ANEX PAVELLÓ MUNICIPAL
CARTELL PROVISIONAL A FALTA DE 1 GRUP

ATRAKO A MANO ARMADA
FI-ASKO
GARGAMBOIG
KARBUNKO
PÀNIC
PIXAMAN DÚRRIES
SEGUIS MUNDO TOXICOMANO

+ 1 GRUP PENDENT DE CONFIRMAR

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

MATARÓ

Dissabte 17

Cercavila antirepressiva

18h Plaça Illa Cristina (barri Cerdanyola)

Convoca: Assembla 15-M

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Jristina Lantzi ACTIVISTA GREGA VINCULADA AL MOVIMENT DE LA PLAÇA SYNTAGMA

“Ens tiren a terra, però ens aixequem una vegada i una altra”

Implicada en la lluita antiracista i antifeixista i defensora dels drets de les persones migrades, Jristina Lantzi ha participat els darrers mesos en les convocatòries de l'oposició contra les mesures draconianes que ha imposat la troica a Grècia com a contrapartida al rescat financer. Un malestar que s'ha visualitzat especialment a la plaça Syntagma d'Atenes, on Jristina ha pres part en les diferents protestes. Als seus 33 anys, ha passat per més de deu feines diferents, però ja en fa quatre que treballa en una llibreria cèntrica de la ciutat. Amb un sou precari, afirma que ha après a viure amb molt poc i subratlla que continuarà lluitant per canviar les coses.

Marc Font
entrevista@setmanaridirecta.info

Després de les noves mesures imposades per la troica, el poble grec està cansat?

Hi ha gent adormida i n'hi ha d'enfadada, però no crec que la gent estigui cansada, perquè a cada nova gran protesta que es fa hi van més persones. Ara continuem lluitant a una escala més petita i necessitem temps per reorganitzar-nos després d'una nova derrota. En tot cas, les persones que creiem que protestar ajuda no estem cansades i som resistents, mentre que la resta està esperant que trobem una solució. No sé quan de temps podrem continuar amb la protesta.

En el teu cas, per què prens part en la lluita?

Penso que el poble unit és més fort que cap govern. Sense nosaltres, ni el mercat ni la producció no existeixen. Òbviament, em mobilitzo perquè les mesures són inexplicables i estan matant gent, no exagero! Jo continuaré activa en les protestes i, tot i que a vegades estic cansada o confusa, em recarrego gràcies als amics, als sense sostre, als activistes immigrants...

“Tinc por de perdre la feina, de posar-me malalta, que les protestes no funcionin i que la gent ho accepti tot”

El moviment d'oposició a les retallades és unitari o està molt dividit?

Hi ha molts moviments, no només un i, sovint, fan protestes el mateix dia a llocs diferents, fins al punt que semblen enemics. Crec que, ara, la unitat es fa més necessària. **Quin paper han jugat els sectors 'aganaktismeni' o indignades gregues?**

Han estat importants per reunir molta gent i organitzar moltes ac-

cions. Han ensenyat als grecs què significa la democràcia real i com fer-la possible; a discutir i prendre decisions entre milers de persones; a escoltar i no cridar quan estàs en desacord; a fer-se més forts entre tots i a coordinar activitats... Jo me'n vaig apartar quan es va perdre el sentit original i l'acció es va transferir als barris.

“Els governants haurien de marxar per tallar la cadena de robatoris i corrupció del passat”

Us sentiu una generació sense esperança?

No tenim feina ni diners ni una bona salut o educació pública, però, mentre lluitem i intentem canviar les coses, vol dir que en tot i que a vegades estic cansada o confusa, em recarrego gràcies als amics, als sense sostre, als activistes immigrants...
Tens la sensació que la troica utilitza Grècia com una mena de laboratori del neoliberalisme salvatge?

Sí. Des que van escollir mesures que colpegen les classes baixes -com la reducció dels salaris o la destrucció dels convenis col·lectius- gairebé sense tocar els grups que podrien ajudar a pagar el deute sense destruir-ho tot, quina altra cosa podem pensar?
S'ha acabat el temps de l'actual classe política dirigent? Cal articular un moviment que n'esdevingui l'alternativa?

Els governants haurien de marxar per tallar la cadena de robatoris i corrupció del passat. Ara bé, la sang nova no podria fer coses realment diferents tret que renunciés als rescats i escollís la fallida. Potser podríem fer-ho i sortir-nos-en sols, però crec que encara no estem

preparats per confrontar una situació així. Ara bé, sí que es poden fer coses perquè Grècia sigui un país ric i fort: actuar sobre l'Església, que és una gran propietària i té molts diners; forçar que els polítics tornin el que han robat; augmentar les taxes sobre els milionaris, que no s'han tocat perquè són els amics del govern; que Alemanya ens doni milions com a compensació per la II Guerra Mundial...

Tens por?

Clar. Tinc por de perdre la feina. Com em pagaran, si ningú no compra res? Tinc por de posar-me malalta, perquè han limitat la sanitat gratuïta a 23 euros al mes, la resta t'ho has de pagar tu. Tinc por que els meus amics o la meua família es posin malalts o perdin la feina i acabin sent sense sostre i jo no els pugui ajudar. Tinc por que les protestes no funcionin i hi hagi sang i violència per les dues bandes. Tinc por que la gent se'n cansi i ho acabi acceptant tot, com a la novel·la *1984* de George Orwell.

Pots viure amb el teu sou actual?

Sí, perquè som tres en un apartament i he après a viure amb poc, però, si tinc un problema a les dents, no podré pagar el dentista. Si s'espatlla la nevera, no en po-

dré comprar una de nova. Amb l'increment del preu del transport, no podré agafar el metro. A partir del juny, quan apugin l'electricitat, no podré fer moltes coses a casa. I, malgrat tot, sóc de les privilegiades.

Hi ha res de positiu en la situació que viviu?

I tant! La solidaritat ha crescut moltíssim entre els grecs. La pobresa ens ensenya que podem viure sense una televisió cara o mòbils que costen més que els nostres sous. Els grecs hem après que intercanviar la roba vella o altres coses amb algú altre no només és econòmic, sinó que també és divertit. Molts voluntaris han començat a organitzar classes gratuïtes per als nens pobres...

Quines lliçons podem aprendre del poble grec?

No esperar fins que sigui massa tard per canviar les coses. Actuar perquè mereixes una vida millor. Creure en la teua resistència. Forçar que els dirigents estiguin espantats i s'ho pensin dues vegades a l'hora d'actuar i fer el que ens han fet a nosaltres. Estar units. Aprendre els teus drets. Tenir clar que el sentiment de solidaritat fa tothom més fort.

. LA COLUMNA

“Visc a la panxa de la balena”

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Enmig de les runes humides del meu vell cap, arremolina- des les paraules en el bell silenci perpetu, consumit per la voluntat excessiva més de ser fel que de provar mel, camino pels forats que les bombes han deixat arreu i em submergeixo. Els carrers són buits de vida i les habitacions, plenes de pols, l'aigua salada ho inunda tot. La mirada interroga sobre la voluntat i m'adverteixes que moriré sol. Com ell, soterrat en un cementiri per a immigrants russos en una terra on la gent que no dubta diu *oui* quan vol dir que sí. Mentrestant, “visc a la panxa de la balena, sento el pes, el panteix d'un ventre titànic que respira...”

Travesso rius de foc fred i el fosc riu d'asfalt tot xafant petites illes de blanc fosforescent que m'eleven damunt l'aigua. Aigua freda de l'oceà. I mentre, passen contenidors pel mig, plens de gent, carrer avall, tripulats per brossaires que fugen esperitats... I mentre, m'adono que “m'inundes les venes, te'm claves a l'eix de cada mot, cada vida, de la saliva”. Em segueixen, nedant en els més diversos estils, desenes de pobres prosistema que

La mirada interroga sobre la voluntat i m'adverteixes que moriré sol

extreuen, amb perícia i necessitat, la vida dels contenidors: llaunes caducades de calamars en tinta, diaris tacats d'oli amb notícies falses, tecnologia plasticificada obsoleta o no tant, fruita florida i carn en repòs. Remen els brossaires i suen la cansalada mentre la força de la gravetat els ajuda en la seva cursa perpètua per fer bé el seu treball, carrer avall.

“Ventre titànic, panxa palpitant”. Inspiro i expiro. Respiro i intueixo la nit que fora s'estén pels caps dels prudents. Sense límits reconeguts en la terra dels limitats, jo també sóc consumit per la bèstia. “Ventre titànic, panxa palpitant. Viscera orgànica, indecent...”

Recordo els teus últims dies. 29 de desembre de 1986. París. Sacrifici. Tan intens que calia entendre les imatges com si fossin extrems d'un antic text escrit en una llengua desconeguda. Recordo els teus últims dies i sento com “se m'apaguen les candeles, se'm consumeix l'aire pur, sóc consumida per la bèstia”.

“Visc a la panxa de la balena, sento el pes, el panteix d'un ventre titànic que respira; Jonàs”.